

白魔の檻

ทรงขังปีศาจขาว

ยามาอูจิ มิโอะ เขียน
กึ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปง

ทรงขังปีศาจขาว

白 魔 の 檻

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ยามางุจิ มิโอะ เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ลี้กลงไปในโรงพยาบาลชราคัพแห่งฮอกไกโด ม่านหมอกหนาที่บดบังและไอน้ำเย็นเยือกสลายความอบอุ่น เปลี่ยนสถานที่รักษาชีวิตให้กลายเป็น “กรงขังสีขาว” ที่ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก

เมื่อแผ่นดินไหวซ้ำเติมให้ก๊าซพิษได้ขึ้นน้ำแข็งรั่วไหล ห้วงเวลาแห่งการรอดชีวิตจึงกลายเป็นเวที “คดีอาชญากรรมที่เป็นไปไม่ได้” ที่ทุกวินาทีคือการนับถอยหลังท่ามกลางความหนาวเหน็บ

“กรงขังปีศาจขาว” ผลงานสืบสวนทางการแพทย์ลำดับที่ 2 โดยแพทย์หญิงยามางุจิ มิโอะ (เจ้าของรางวัล Ayukawa Tetsuya Award ครั้งที่ 34 จาก “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม”) ถ่ายทอดความจริงของวงการแพทย์ ผ่านมุมมองของแพทย์ฝึกหัดและอายุรแพทย์ที่ต้องไขปริศนาศพ ท่ามกลางวิกฤตม่านหมอก ก๊าซพิษ และออกซิเจนที่กำลังจะหมดลง พร้อมตีแผ่ความจริงอันโหดร้ายของการแพทย์ในพื้นที่ทุรกันดาร

ด้วยเนื้อหาที่เข้มข้นจนลึบหายใจและการสะท้อนประเด็นสังคมอย่างคมคาย สำนักพิมพ์ไดฟุกุ จึงขอเชิญทุกท่านก้าวเข้าสู่กรงขังสีขาวแห่งนี้ ร่วมพิสูจน์ความจริงได้คมมีดว่า ท่ามกลางม่านหมอกที่มีดมนที่สุด แสงสว่างแห่งมนุษยธรรมจะยังคงส่องสว่างได้หรือไม่

สำนักพิมพ์ไดฟุกุ

จากใจนักแปล

การกลับมาของคุณหมอคิโนซากิ ผู้ขโมยชิ้นใน “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม” จนผู้อ่านทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่างเรียกร้องให้เขาเป็นพระเอกในเล่มต่อไป และได้สมหวังกันแล้วใน “กรงขังปีศาจขาว”

เรื่องราวมาในรูปแบบ ‘คดีในห้องปิดตายแบบเปิด’ เมื่อคนกลุ่มหนึ่งติดอยู่ท่ามกลางม่านหมอกหนาที่บดบังกรงขังสีขาว พวกเขาต้องแข่งกับเวลาเพื่อหาทางออก แต่ระหว่างนั้นกลับเกิดเหตุร้ายขึ้นตามมาเป็นระลอก งานนี้จึงถึงคราวที่ คิโนซากิ นักสืบมือสมัครใจจะได้ออกโรงอีกครั้ง

ลายเซ็นของนักเขียนยังปรากฏในเล่มนี้เช่นเคย ผ่านการตีแผ่ปัญหาสังคมที่ส่งผลมาถึงวงการแพทย์ เมื่อแพทย์ถูกคาดหวังให้รับผิดชอบทุกอย่างตามหลักจริยธรรม แต่สภาพความเป็นจริงเอื้อให้ทำเช่นนั้นได้เพียงใด และทางออกอยู่ตรงไหน ต้องติดตามในเล่มแล้วละค่ะ

กิงดาว ไตรยสุนันท์

สารบัญ

บทนำ	15
บทที่ 1 ความตายในม่านหมอก	16
บทที่ 2 กรงขังสีขาว	69
บทที่ 3 เมื่อราตรีมาเยือน	105
บทที่ 4 ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร	158
บทที่ 5 ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว	212
บทที่ 6 ความจริงในม่านหมอก	268

แนะนำตัวละคร

ฮารุตะ เม - แพทย์ฝึกหัด โรงพยาบาลเฮียวโงะ

คิโนซากิ เคียวสึเกะ - อายุรแพทย์แผนกระบบทางเดินอาหาร
โรงพยาบาลเฮียวโงะ

ยาชิโระ ไดโกะ - ผู้อำนวยการและหัวหน้าแผนกศัลยกรรม
โรงพยาบาลซาราคัปโป

โยชิมุระ ยูกิ - หัวหน้าแผนกฉุกเฉินและอายุรกรรมทั่วไป
โรงพยาบาลซาราคัปโป

นิชิโนะ โซตะ - แพทย์เฉพาะทางด้านศัลยกรรมกระดูกและข้อ
โรงพยาบาลซาราคัปโป

อิจิฮาระ จิกะ - พยาบาลห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลซาราคัปโป

กอนโด รูกะ - เภสัชกร โรงพยาบาลซาราคัปโป

ยูมิกาวะ ทาคาโอบิ - หัวหน้าแผนกธุรการ โรงพยาบาลซาราคัปโป

คุโจ ทามากิ - หัวหน้าแผนกบุคคลและธุรการ โรงพยาบาลซาราคัปโป

ทาจิมะ โคโนมิ - หัวหน้าพยาบาล อาคารใหม่ชั้น 3

โรงพยาบาลซาราคัปโป

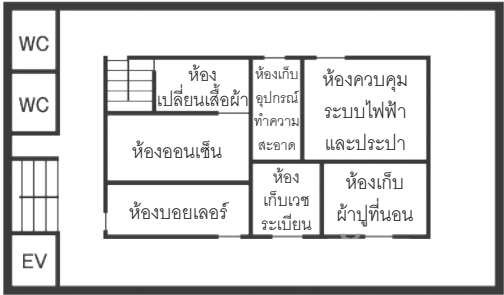
โองวระ ซากิ - พยาบาล อาคารใหม่ชั้น 3 โรงพยาบาลธาราคัพปู
นากาโมโตะ เรโอโนะ - พยาบาล อาคารใหม่ชั้น 3
โรงพยาบาลธาราคัพปู
โดมารุ โคทาโร่ - พยาบาล อาคารใหม่ชั้น 3
โรงพยาบาลธาราคัพปู

ฮาตาชิตะ โทโกะ - หัวหน้าพยาบาล อาคารใหม่ชั้น 2
โรงพยาบาลธาราคัพปู
มัตสึคาวะ ยาโยย - พยาบาล อาคารใหม่ชั้น 2
โรงพยาบาลธาราคัพปู
ทาเคโมโตะ ชิสึกุ - พยาบาล อาคารใหม่ชั้น 2
โรงพยาบาลธาราคัพปู
อูเมมารุ ซินจิ - พยาบาล อาคารใหม่ชั้น 2 โรงพยาบาลธาราคัพปู

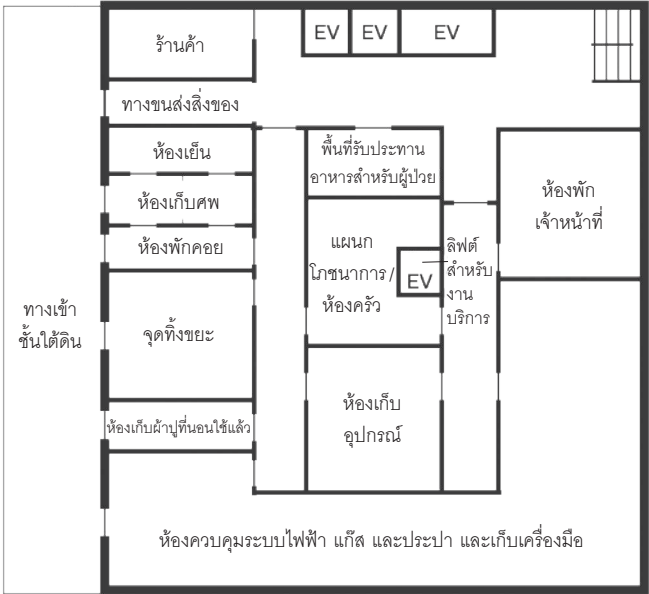
มูรายามะ โคไซ - นายกเทศมนตรีเมืองธาราคัพปู
มियามะ ทาคาชิ - ตำรวจประจำท้องที่ธาราคัพปู

แผนผังโรงพยาบาลชาราค์ปโป

ชั้นใต้ดิน อาคารเก่า

ชั้นใต้ดิน อาคารใหม่

[illegible]

ที่จอดรถ

ผู้ป่วย

ห้องตรวจ
อายุรกรรม

ห้องส่องกล้อง

ห้องตรวจ
อัลตราซาวด์

ศูนย์ตรวจ
สุขภาพ

EV

EV

EV

WC

ห้องสำหรับ
เจ้าหน้าที่

ลิฟต์
สำหรับ
งาน
บริการ

ห้องเอกซเรย์
คอมพิวเตอร์

ห้องเอกซเรย์ด้วย
คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า

ห้องเอกซเรย์

ประตูหลัก

ประตูห้องฉุกเฉิน /
ทางเข้านอกเวลาทำการ

แผนก
ต้อนรับ

ห้อง
ตรวจ
ผู้ป่วย
นอก 2

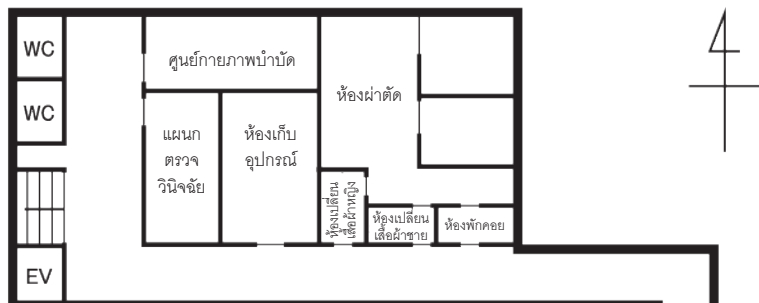
ห้อง
ตรวจ
ผู้ป่วย
นอก 1

ห้องฉุกเฉิน

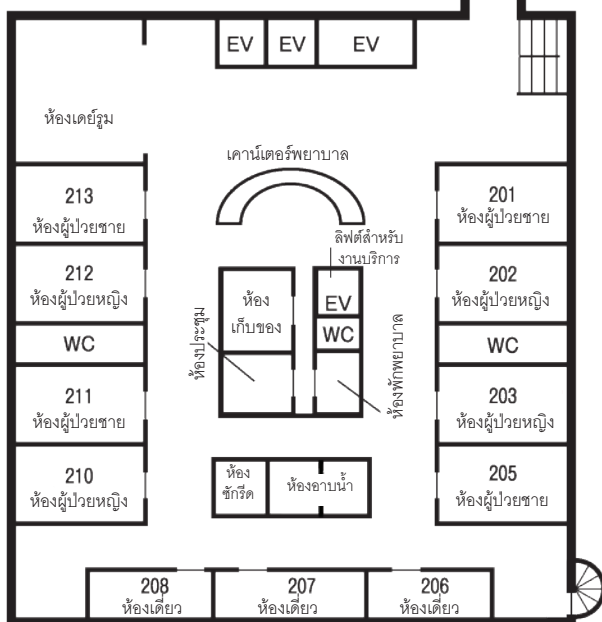
แนวฟุ่มไม้ประดับ

ที่จอดรถเจ้าหน้าที่

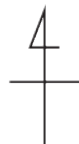
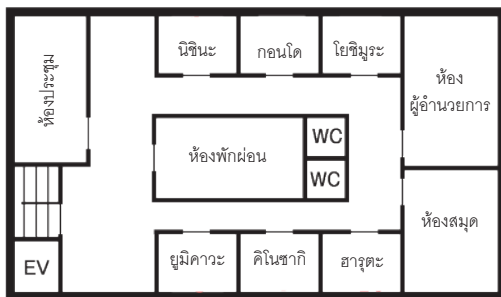
ชั้น 2 อาคารเก่า

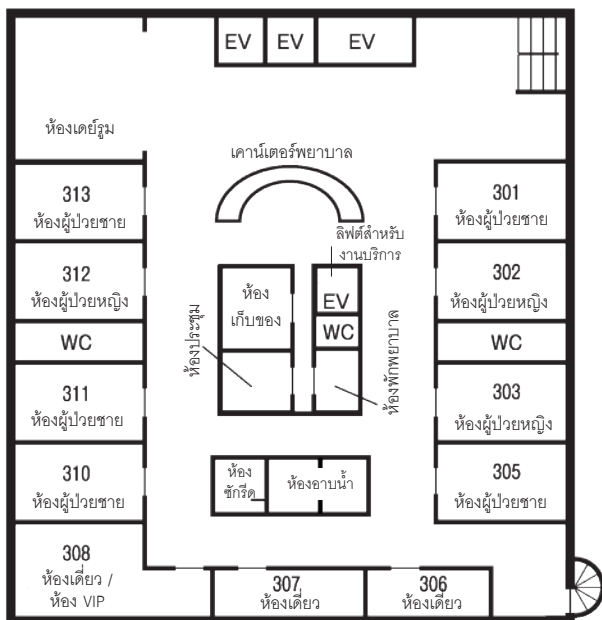
ชั้น 2 อาคารใหม่

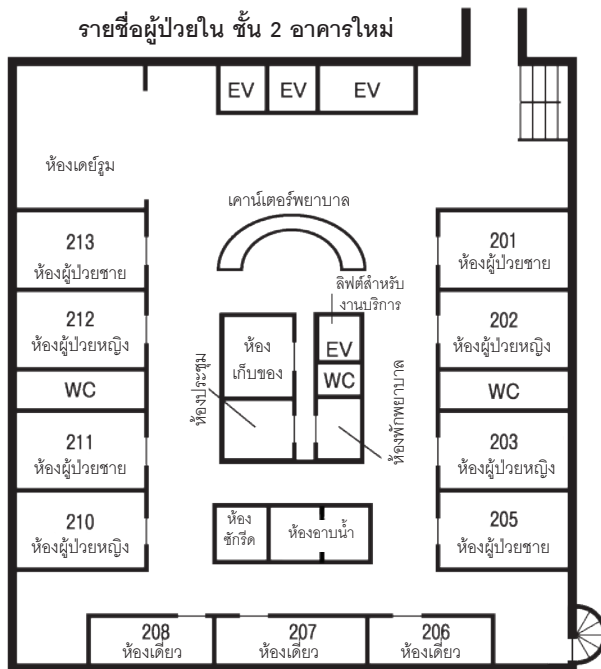
ชั้น 3 อาคารเก่า

ชั้น 3 อาคารใหม่

รายชื่อผู้ป่วยใน ชั้น 2 อาคารใหม่

ห้อง 201

อามียะ ชาโตรุ
โทโมนาริ ชิเกโกะ
ยามาโมโตะ ทาโมตสึ
ซาโต้ เคนตะ
คอนโด ทาโร่

ห้อง 202

ซาซากิ ฟูมิ
มิตสึโนะ ซาโตโกะ
ซูซุฮาระ ฟูเนะ
ไซโตะ โคฮารุ
ยามาซิตะ ซุซุโกะ

ห้อง 203

คิโนซิตะ ซัตสึกิ
โฮโซคาวะ โนบุโกะ
โคดะ โทโมโยะ
ชิมิซึ เรียวโกะ
คุโบะ ซาจิโกะ

ห้อง 205

คิมุระ เคียวตะ
ยามาซิตะ โนบุฟูมิ
โมโตกิ เคนโกะ
ซาโต้ ฮารุทากะ
อิโต้ ชินโซ

ห้อง 206

ห้องว่าง

ห้อง 207

โทยามะ ชิงรุ

ห้อง 208

ห้องว่าง

ห้อง 210

มิอุระ ฮานาโกะ
โทยามะ ยูริเอะ
ฮายาคาวะ คิมิโกะ
โอยามะ ชิโนบุ

ห้อง 211

เอ็นโด ซาบุโร่
ยามาซากิ อิจิโร่
จิยะ จูจิ
ซาฮาระ โทโมนาริ

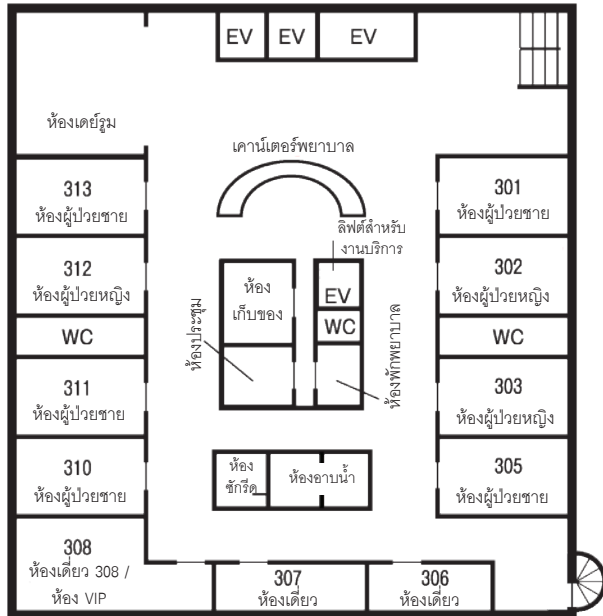
ห้อง 212

คิโนฮาระ มิตซึฮิ
ฮาราวะ อากิโกะ
เอ็นโด วากะ
วาดานาเบะ มิซึฮิโระ
โยเนยามะ ฟูเนะ

ห้อง 213

โอโมริ ทาโร่
ฮาราวะ โทโมยุกิ
ชิมามุโตะ ยาสึยุกิ
เทชิมะ โทโมฮิโระ
ทานาเบะ มาซายุกิ

รายชื่อผู้ป่วยใน ชั้น 3 อาคารใหม่

ห้อง 301

อาชาต๊ะ ชิงอากิ
ชิงเมตลี โซโซ
ทุงโนะ ชินจิโร่
เบ็ปปุ ยาสึโอะ

ห้อง 302

ฟูมียามะ โซโนโกะ
คอนโดะ ชิเอะ
เซตะ ซาคาเอะ
โนเบฮาระ นาเอมิ

ห้อง 303

นิชิโจ ยูกิโกะ
คุโบชิมะ ชิงโกะ
ชิมาดะ ทาเอโกะ
ซาโต โนบูโยะ

ห้อง 305

ทาคายามะ เอจิโร่
โฮสึตะ ทาเมตสึ
ยาซึนาเง เคนงะ

ห้อง 306

ห้องว่าง

ห้อง 307

มินาโมโตะ คาโยะ

ห้อง 308

ห้องว่าง

ห้อง 310

มิตสึโนะ ฮิโรอากิ
ซุยามะ โคซาบูโร่
ไอฮาระ ฟูมิชิ
อิโต จิโร่

ห้อง 311

อุซึจิเมะ โคจิ
ทาเคอุเอะ วาตาไร
นางาโนะ โทโมฮิโระ
ชิมิสึ โคโด

ห้อง 312

ฮามาคาวะ ซากุระ
นาคะ โทโมโกะ
โมริ ยูโกะ
วาทานาเบะ อากิโกะ

ห้อง 313

ไคยามะ เคจึ
มียาฮาระ คาซึมะ
คาโดวากิ คิโยชิ
ชินโด อากิระ

บทนำ

ควันสีฟ้าอมเทาเหมือนม่านหมอก โอบรัดร่างไว้ราวกับบีบคั้น
รอบกายเจ็บจนน่ากลัว ปราศจากกลิ่นอายของสิ่งมีชีวิตท่ามกลาง
ม่านหมอกแห่งความตาย ทุกชีวิตคงตายไปหมดแล้ว — ตายเหมือนหนู
ที่แข่งขาเหยียดเกร็งก่อนจะขาดใจพวกนั้น

ก็คนแล้วที่ต้องสังเวยชีวิต ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป แค่อีกไม่กี่ชั่วโมง
ทุกคนที่ติดอยู่ในโรงพยาบาลจะพบจุดจบไม่ต่างอะไรกับพวกหนู

เสียงประตูเปิดดังขึ้นทำลายความเจ็บ หัวใจเริ่มเต้นรัวเหมือนกลอง
มือเย็นเฉียบจนชา ความชื้นของอากาศยามเช้าเปลี่ยนสภาพเป็น
หยดน้ำเกาะบนท่อนแขนที่โผล่พ้นเสื้อ แล้วไหลลงมายังมือที่กำแน่น

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา

อา... X มาถึงแล้ว —

บทที่ 1

ความตายในบ้านหมอก

ปวดหัวที่ศีรษะ

ทันทีที่ยกมือกุมขมับ ก็นึกถึงใบหน้าของครูผู้ชายที่สอนวิชาภาษาญี่ปุ่นสมัยมัธยมปลาย ร่างท้วมดูเหมือนคนอารมณ์ดี แต่ความจริงเป็นคนเจ้าระเบียบ ครูพูดเหวี่ยงบนหน้าผากขณะเอาชอล์กเคาะกระดานดำ

‘วลีอย่าง “ปวดหัวที่ศีรษะ” แบบนี้เรียกว่า “คำซ้ำซ้อน” หรือจะเรียกว่า “คำซ้อนความหมาย” ก็ได้ อย่าง “ตกม้าจากหลังม้า” “เสียใจภายหลังที่หลัง” แล้วก็...’

ไม่ใช่แค่ปวดหัว ตอนนี้เริ่มคลืนได้ร่วมด้วย ฉันเสยผมสีน้ำตาลสว่างที่ปรกลงมาบนหน้าผากขึ้น แล้วยกอีกมือขึ้นปิดปาก ทันใดนั้นกระจกหน้าต่างฝั่งซ้ายก็เปิดออก ลมเย็นจากภูเขาในฮอกไกโดช่วงฤดูใบไม้ร่วงพัดโกรกเข้ามาในรถฮอนด้าแจซที่นั่นที่

“เมารถเหวอ ไหวไหม ฮารุตะ”

อาจารย์ — คิโนซากิ เคียวสึเกะ — หมุนพวงมาลัยอย่างชำนาญและมองมาที่ฉันด้วยสายตาอ่อนโยน

“อื๊บ... พอไหวค่ะ”

“ข้างหน้ามีจุดชมวิวยุริเมะทะเลสาบซาราคัปปู แวะพักสักเดี๋ยวนะ ระหว่างทางลองมองออกไปไกลๆ จะช่วยได้ อาการเมารถเกิดจากความคลาดเคลื่อนระหว่างข้อมูลทางสายตากับความรู้สึกของร่างกายนะ ภาพวิวระยะไกลมีข้อมูลภาพที่เป็นสัญญาณรบกวนน้อย เลยไม่ค่อยเกิดความคลาดเคลื่อนเท่าไร อาการจะเบาลง”

พอได้ยินคำแนะนำแบบหมอๆ ที่บอกให้มองออกไปไกลๆ แต่ฉันกลับหันไปมองหน้าอาจารย์ที่กำลังขับรถอยู่แทน

ผมสีน้ำตาลเข้มยาวปานกลาง ดวงตาสีเทาเข้มเกือบดำ ผิวขาวจัด จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากสวยได้รูป อาจารย์คิโนซากิเป็นเจ้าของใบหน้าสมบูรณ์แบบชนิดคนร้อยทั้งร้อยต้องเหลียวมอง เหมาะกับเสื้อไหมพรมสีเดียวกับแจ็กเก็ตสีกรมท่าที่สวมได้เนียนกริบเหมือนนายแบบ อายุน่าจะอยู่ช่วงสามสิบกลาง อาจจะสักสามสิบสามหรือสามสิบสี่ แต่ยังมีเค้าความเป็นเด็กหนุ่มกว่าอายุ — ไม่สิ อาจไม่ใช่อย่างนั้นก็ได้ เพราะบางครั้งสีหน้าที่แสดงออกมากลับดูแก่เกินวัยอย่างประหลาด ควรจะเรียกว่าเป็นคนที่เดาอายุไม่ถูกมากกว่า

ฉันไม่เคยเจอใครหล่อระดับนี้มาก่อนเลยในชีวิต และเพราะความหล่อระดับนั้นเอง ทำให้ฉันพูดกับอาจารย์ทาเคตะ แพทย์แผนกฉุกเฉินมาลอยๆ ระหว่างอยู่เวรสัปดาห์ก่อน

‘ฉันจะไปฮอกไกโดกับอาจารย์คิโนซากิสัปดาห์หน้าค่ะ’

‘กับคิโนซากิอะนะ’

ปฏิกิริยาตกใจเกินเหตุของอาจารย์อาจไม่ใช่เรื่องแปลก ‘ทำไมไปอีกแล้วละ’

ฉันอธิบายไปว่า เป็นการฝึกปฏิบัติงานด้านการแพทย์ชุมชน ช่วงต้นแพทย์ฝึกหัดจะต้องหมุนเวียนไปตามแผนกต่างๆ ครึ่งละสองสามเดือนภายในเวลาสองปี เพื่อให้มีทักษะรักษาที่ครอบคลุมทุกด้าน... ถึงจะฟังดูดีแต่ในความเป็นจริง พอเริ่มชินกับงานในแผนกได้สักเดือนสองเดือนก็ต้องย้ายไปแผนกอื่นแล้ว เลยเหมือนเป็นแซกรับเชิญมากกว่า และคงเพราะอย่างนั้นฉันถึงยังสลดความรู้สึกแบบนักศึกษาออกไปไม่ได้ แม้จะใช้ชีวิตการทำงานผ่านมากเกือบปีครึ่งแล้ว

การฝึกงานของฉันเริ่มต้นที่แผนกฉุกเฉิน วิสัญญี ศัลยกรรม อายุรกรรม

จิตเวช และอีกหลายแผนก และ ‘การแพทย์ชุมชน’ ก็เป็นหนึ่งในหลักสูตร ซึ่งกำหนดให้ไปฝึกหนึ่งเดือนในสถานพยาบาลท้องถิ่นห่างไกลจากโรงพยาบาลที่ฝึกภาคปกติ ฉันซึ่งฝึกงานอยู่ที่โรงพยาบาลเสียวังะ จะต้องไปฝึกงานที่โรงพยาบาลซาราคัปโปในฮอกไกโดครั้งนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตร

ตอนถามรุ่นพี่ว่าโรงพยาบาลซาราคัปโปเป็นอย่างไร ก็ได้คำตอบว่า ‘อย่างแรกเลยนะ ธรรมชาติสวย อากาศดี อาหารอร่อย แล้วก็ไม่มีอะไรให้หมอฝึกหัดทำเท่าไหร่นะ ออกไปอยู่แค่เดือนเดียวนะสบายมาก อยากไปอีกด้วยซ้ำ’ ฉันเลยตั้งตารอทีเดียว

แต่ความจริงแล้ว นอกจากเรื่องนั้น ฉันยังมีเหตุผลอื่นที่เฝ้ารอการฝึกงานที่โรงพยาบาลซาราคัปโป และเป็นเหตุผลสำคัญด้วย

‘อาจารย์คิโนซากิก็จะไปในโครงการ ‘สนับสนุนการแพทย์ในพื้นที่ห่างไกล’ ค่ะ... ว่าแต่ อาจารย์คิโนซากิเป็นคนยังไงเหรอคะ’

‘แล้วมาถามผมทำไมเนี่ย’

‘ก็ได้ข่าวว่าอาจารย์สนิทกันนี่คะ’

อาจารย์ทาเคดะทำหน้าบอกรับไม่ได้

‘สิ่งที่ผมพอจะบอกได้ก็คือ หมอนั่นเป็นคนที่ ‘ฟังพาได้’ แต่อาจจะ... เป็นคนประเภทที่อย่าไปคลุกคลีมากเกินไปจะดีกว่า บอกได้แค่นั้นแหละ’

ฉันนึกถึงบทสนทนาเมื่อไม่นานมานี้ขึ้นมา พลางทำตามคำแนะนำอย่างดีของอาจารย์คิโนซากิ โดยทอดสายตาดูผ่านกระจกหน้าต่างออกไปถนนข้างหน้ายังคงเลี้ยวพันไปตามภูเขาเหมือนขดมียัม

ฉันพยายามไม่มองภาพระยะใกล้เพื่อเลี่ยงอาการเมารถ แล้วมองออกไปไกลๆ — ยังท้องฟ้าและภูเขา

วันเสาร์ที่ 5 ตุลาคม ฮอกไกโดเข้าสู่ช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง

ทิวเขาโค้งเว้าอ่อนช้อยแต่งแต้มด้วยสีแดงและเหลืองทอง ตั้งตระหง่านทอดยาวสุดสายตา แมกไม้ริมทางเคลื่อนผ่านหน้าต่างไปราวกับกำลัง

โอบิบิน เพิ่งเริ่มเปลี่ยนสี ไล่เฉดสวยงามไร้ที่ติ ถ้าตอนนี้ท้องฟ้าใสแบบ
ฤดูใบไม้ร่วงละก็ คงเป็นภาพทิวทัศน์ที่งดงามที่สุด ไม่น่ามีเมฆครี้มปกคลุมเลย

แม้รู้สึกเสียดายนิดหน่อย แต่พอมองใบไม้เปลี่ยนสีเพื่อลอบใจ
ฉันก็สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติหลังรถเข้าโค้งอีกครั้ง

“อาจารย์! คุณนั่น มันคืออะไรเหอะคะ”

ทางซ้ายมือ มวลบางอย่างออกสีนวลมากกว่าขาว ขนาดมหึมาแน่น
ทึบกว่าเมฆกำลังใกล้เข้ามา มวลขนาดยักษ์นั้นกลืนแนวเขาที่ปกคลุมด้วย
ใบไม้เปลี่ยนสีเข้าไปในพริบตา กลบทิวทัศน์สวยงามเมื่อครู่จนกลายเป็นสีขาว

“กลุ่มหมอกละมั่ง ที่ฮอกไกโดเกิดหมอกอยู่บ่อย... ลมคงหอบมานะ
แต่หมอกหนาขนาดนี้มาเกิดตอนบ่ายสอง ก็แปลกเหมือนกันนะ”

อาจารย์คิโนซากิหรีตตามองทั้งที่มีมือยังกำพวงมาลัย พุดยังไม่ทันจบ
ก็ถึงทางโค้งอีกครั้ง ทิศที่เลี้ยวไปไม่มีมวลสีขาวอยู่ข้างหน้า ฉันกำลังจะ
ถอนใจโล่งอกอยู่พอดี แต่ก็ได้ยินเสียงพิมพ์ว่า

“...ถ้าเป็นแบบนี้ ที่จุดหมายอาจมีหมอกหนา”

ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันคงปวดหัวหนักกว่านี้แน่

เรามาถึงจุดที่ห่างไกลจากคำว่าจุดชมวิวในจินตนาการมาก มันเป็น
แค่ลานโล่งแจ้ง แม้แต่ลานจอดรถฟรีที่ทำไว้ก็ยังไม่มียอดสักคัน

“อ้าว เป็นแบบนี้เองหรอะ”

อาจารย์คิโนซากิลงจากรถ เดินนำไปก่อนจนถึงราวกันตรงปลายลาน
แล้วผิวกปากเบาๆ ฉันเดินตามไปยืนข้างอาจารย์ ภาพที่อยู่เบื้องหน้าทำเอา
ฉันแทบลืมหายใจ

สวยจัง... แต่ดูน่ากลัวยิ่งงี้ก็ไม่รู้

ทะเลสาบสีชาวกว้างสุดลูกหูลูกตา... คงเป็นทะเลสาบซาราคัปโป ใสน้ำ
ที่ลอยขึ้นทำให้เกิดปรากฏการณ์มีراجอนทิวทัศน์ฝั่งตรงข้ามดูบิดเบือนไป
แนวไม้ที่ทอดจากจุดชมวิวดูบางตาลงเมื่อเข้าใกล้ทะเลสาบ สุดแนวไม้นั้น

คือต้นไม้ที่ยืนต้นตาย เหลือเพียงหินผาล้อมรอบ ผิวน้ำสีขาวนิ่งสนิท
ไร้ระลอกคลื่น เงียบจนน่าขนลุก

ราวกับอยู่ต่างดาว อยู่ในนรก... ความงามที่ไม่ต้อนรับสิ่งมีชีวิต

นอกจากกลิ่นป่าชื้นด้วยม่านหมอกแล้ว ยังได้กลิ่นประหลาดจางๆ
แรงขึ้นเมื่อเข้าใกล้ทะเลสาบ

“กลิ่นไข่น่าเหมือนที่บอกในตำราเลย ทะเลสาบซาราคัปปูเป็นทะเลสาบ
แร่กำมะถันที่อุณหภูมิสูงเกินแปดสิบบองศาเซลเซียส ความเข้มข้นของ
ไฮโดรเจนซัลไฟด์สูงเกินไปจนเป็นอันตราย จะเข้าใกล้มากกว่านี้ไม่ได้แล้ว
และยังต้องวัดระดับก๊าซบริเวณรอบๆ เป็นระยะด้วย”

“นี่ไง” อาจารย์ชี้คำอธิบายบนป้ายให้ดู

ฉันมองไปรอบหุบเขาอีกครั้ง เห็นตึกสูงหลายหลังที่ดูไม่เข้ากับสถานที่
ตั้งตระหง่านค้ำทะเลสาบ ตัวตึกสร้างอย่างหรูหราแต่ผนังกลับมีคราบ
สกปรก และไร้แววผู้คน

“คงเป็นโรงแรมร้างที่สร้างช่วงยุคเศรษฐกิจฟองสบู่ละมัง”

ฟังดูน่าหดหู่ พอได้ยินแบบนี้ ตึกร้างพวกนั้นก็ยิ่งดูทรุดโทรมลงไปอีก
ฉันยังอยู่ใกล้ทะเลสาบต่อไป อาการปวดหัวคงแย่ลงกว่าเดิม ฉันจึง
ขอเดินไปยังม้านั่งสีเขียวเข้มซึ่งตั้งโดดเดี่ยวอยู่ตรงหัวมุม

หลังจากปิดฝุ่นออกเบาๆ แล้วนั่งลง กางเกงยีนส์ขากว้างจากร้าน
เสื้อผ้ามือสองที่สวมมาทั้งซักรายแถมทนทานดี ฉันพับปลายแขนเสื้อ
ใหม่พรมสีครีมตัวหลวมขึ้นเล็กน้อย แล้วเอามือขึ้นแก้คาง

พอห่างจากทะเลสาบออกมา กลิ่นก็จางลง อากาศเย็นสบายของ
หุบเขาช่างดีต่อปอดและเนื้อตัว

ครั้นหลับตาลง ก็ได้ยินเสียงใบไม้ไหวตามแรงลมดังซออยู่เหนือศีรษะ
ผสานเสียงนกร้องโต้ตอบกันไปมา

ทั้งที่เพิ่งจบการฝึกงานแผนกอายุรกรรมโรคไตที่โรงพยาบาลเฮียวโงะ

มาเมื่อวาน แต่กลับรู้สึกเหมือนผ่านมานานแสนนาน ฉันออกจากห้องพัก
หญิงของโรงพยาบาลตั้งแต่เช้าตรู่ ขึ้นโมโนเรลไปสนามบินอิตามิ บินมา
ลงที่ชินจิโตสะ แล้วขึ้นรถหลวงของโรงพยาบาลที่รับช่วงต่อจากอาจารย์
ควาคามิ จนถึงตอนนี้ก็ผ่านไปแล้วห้าชั่วโมง

ฉันประสานมือแล้วเหยียดขึ้นเหนือศีรษะ ยืดเส้นยืดสาย ได้ยินเสียง
ฝีเท้าบนทางกรวดดัง แฉก แฉก ไกลเข้ามา

“ดีขึ้นไหม”

“พอได้ค่ะ ดีขึ้นเยอะเลย”

พอลิ้มตาขึ้น ก็เห็นอาจารย์คิโนซากิยื่นล้วงมือลงไปในกระเป๋าหลัง

“กินนี้ไหม”

พอเห็นของที่ยื่นมาให้ ฉันก็เผลอหัวเราะออกมา

“อะไรกันคะ นี่กว่ายา ที่ไหนได้ลูกอมลามูเนะ”

“ลามูเนะมีกลูโคสเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ช่วยเพิ่มน้ำตาลในเลือดได้เร็ว
การกระตุ้นสมองไว้จะช่วยอาการเมารถได้”

อาจารย์คิโนซากินั่งลงฝั่งซ้ายของม้านั่ง “อ้าว” เขาพูดแล้วเขย่ากล่อง
ลูกอม ฉันยื่นมือไปรับอย่างดีใจแล้วโยนลูกอมสองเม็ดเข้าปาก มันเปรี้ยว
นิดๆ อมหวาน

ทันทีที่พูดว่า “เมื่อก่อนฉันชอบลามูเนะมากเลย” ขณะกำลังลูกอม
ไปมาบนลิ้น รสชาติในอดีตก็กระจายไปทั่วทั้งปาก

“ถ้าลงไปตามทาง อีกประมาณยี่สิบนาทีก็ถึง ผมจะติดต่อคนของ
แผนกธุรการไว้ก่อน” อาจารย์คิโนซากิพูดพลางหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา
แล้วขมวดคิ้วนิดหน่อย “ไม่มีสัญญาณ”

“เดี๋ยวฉันโทรเองค่ะ เมื่อกี้สัญญาณขึ้นขีดหนึ่ง”

ฉันหยิบสมาร์ตโฟนออกมาแล้วเปิดแอปพลิเคชันส่งข้อความ

“ใช้ไลน์เหรอ”

“อ้อ คุณคุจิ ทามากิ แผนการที่วันนี้จะมาเป็นคนพาแนะนำสถานที่ เป็นคนรู้จักกันมาก่อนนะค่ะ”

ฉันไม่เล่ารายละเอียด แล้วกดโทรศัพท์ผ่านแอปพลิเคชัน ประมาณ ห้าวินาที คุณทามากิก็รับสาย “แป๊บนะ ขอย้ายที่ก่อน” เธอตอบเบาๆ หลังจากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าเดิน “โอเคแล้ว”

ฉันใจเต้นไม่เป็นลำดับ เสียงแหลมเล็กน้อยฟังชัดถ้อยชัดคำของเธอ ยังคงเหมือนเดิมในความทรงจำ

“ไม่ได้คุยกันตั้งนานเลย เอาจริงๆ พอได้ยินว่ามาเป็นหมอลแล้ว และ กำลังจะมาที่นี่ ฉันตกใจหมดเลยละ”

“ฉันก็ไม่คิดเลยว่าได้ซ...”

“ฉันไม่ใช่ได้ซแล้วนะ”

“อ้อ ขอโทษค่ะ” ฉันรีบแก้ “ไม่คิดเลยว่าจะได้เจอคุณทามากิที่นี่... ว่าแต่ ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะคะ”

“อืม เรื่องมันยาวนะ”

“หืม อยากรู้ซะแล้วสิ”

“บอกผมไม่ได้หรอก”

คุจิ — เอ๊ย คุณทามากิ หัวเราะรำเริง แล้วพูดต่อ

“รู้สึกว่าจะมาไกลจากตอนนั้นกันมากเลยนะ”

คุณทามากิเสริมด้วยเสียงระคนเศร้าเล็กน้อย

“เมื่อก่อนจะไม่ใช่เหมือนฉันเลย”

ฉันเกือบจะค้านเสียงแข็งว่าไม่ได้เก่งอะไรสักหน่อย แต่กลืนไว้

ถ้าคุณทามากิพูดแบบนั้นเพราะนึกถึงฉันในอดีต ก็ถือว่ายากเกินไป

ช่วงเวลาที่ฉันทรมานที่สุดในชีวิตสิ้นสุดลง เมื่อฤดูใบไม้ร่วงของชั้นมัธยมศึกษา คนที่ปรับตัวเข้ากับเมืองที่ไม่คุ้นเคยยากอย่างฉัน การเรียนหนังสือ ก็ถือว่าเป็นความหวังถัดไป

ถึงยายจะคอยดูแลฉันก็จริง แต่บ้านที่มีแค่ฉันกับยายนั้นออกจะมีตมนอนอยู่เสมอ มีเสียงโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ในห้องนั่งเล่น กับเสียงทำกับข้าวดังอยู่ตลอดเวลา กลิ่นเสียหามาเกี่ยวกับวันรูปลอยบอวอล ฉันนั่งอ่านหนังสือเรียนกับตำราคณิตศาสตร์ที่ติดกลิ่นรูปและเปื้อยอยู่ยี่ จนสอบเข้าคณะแพทยศาสตรมหาวิทาลัย K ได้อย่างฉิวเฉียดและเรียนจบมาด้วยเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา...

หลังจากนั้นก็ไปเรื่อย ๆ ฉันผู้หมดสิ้นเป้าหมายแล้ว เหลือแต่ความว่างเปล่า

ระหว่างเวรตึก เคยมีครั้งหนึ่งที่ฉันบังเอิญเห็นรุ่นพี่ อาจารย์ทาจิบานะ กำลังคั่นงานวิจัยอยู่ในห้องสมุดโรงพยาบาลกลางตึก เขาถูกระตือรือร้นทำให้ฉันอิจฉานิดน้อย ว่าฉันไม่มีแรงขับเคลื่นแบบนั้นอีกแล้ว

ถ้าความตั้งใจที่คนเราจะทุ่มเทได้ เป็นสิ่งที่มีจำกัดในหนึ่งช่วงชีวิต ความทุ่มเทของฉันทักงใช้หมด และไม่เหลืออะไรอีกแล้ว

“ไม่หรอกคะ ไม่เลย คนอย่างฉันทึ้นเนี่ยนะ”

ฉันคิดอะไรไปมากมาย จนไม่รู้จะตอบอย่างไร เลยรีบพูดเร็ว ๆ เพื่อกลบเกลื่อน

“ตอนนีฉันทึ้นอยู่ที่จุดชมวิวทะเลสาบซาราคัปปุคะ อีกประมาณยี่สิบนาที่คงจะถึง”

พอพูดจบ คราวนี้ก็เกิดความเยียบไปชั่วขณะ

“ไม่น่าจะถึงในยี่สิบนาที่นี้หรอก”

ครู่หนึ่ง คุณทามากิก็พูดอย่างหนักใจ

“เอ๋ ทำไมละคะ”

“หมอกลงหนามากนะสิ เมื่อกี้นี้เอง จู่ ๆ หมอกก็หนาขึ้นมากจนน่ากลัว ที่นี้ชาวโพลนไปหมดเลยละ ข้างนอกแทบมองได้แค่สองเมตร หมอกบมนูเขา มันไม่ค่อยจางง่าย ๆ นะ... อุตส่าห์กะว่าจะพาเที่ยวแท้ ๆ จังวะไม่ดีเลยนะ”

มวลสีขาวย่นากลั้วนั้นกำลังปกคลุมโรงพยาบาลซาราคปุอยู่อย่างนั้นหรือ ภาพที่เห็นจากหน้าต่างรถเมื่อครู่ ภาพที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

“เอาเป็นว่า จะมาถึงช้าก็ไม่เป็นไร ค่อยๆ ขับมาละ ฉันจะรอนะ”

คุณทามาภิพุดตบท้าย แล้วตัดสาย

“เธอบอกว่าหมอกที่บมมากเลยคะ”

ฉันเงยหน้ามองอาจารย์คิโนซากิที่นั่งอยู่ข้างกัน เขายกมือขึ้นลูบคางขาวๆ อย่างใช้ความคิดโดยไม่เปลี่ยนสีหน้าแม้แต่น้อย “หมอกบนภูเขา มันไม่ค่อยจางง่ายๆ นะ” เขาพูดเหมือนกับคุณทามาภิ

หลังจากออกจากจุดชมวิวดังได้ไม่ถึงห้านาที ถนนทางวนขึ้นเขาก็กลายเป็นทางตรงและมุ่งลงต่ำแทน

แรงกดดันสีขาวขุ่นเหมือนน้ำนม หนักจนไม่สามารถละลายตาไปได้ แม้แต่น้อย เบื้องหน้าเป็นสีขาวโพลน ยิ่งเข้าใกล้ก็ยิ่งใหญ่ขึ้น ไม่รู้ว่าขอบเขตสิ้นสุดตรงไหน

— เรากำลังวิ่งฝ่าหมอก

ฉันรู้ได้ชัดเจนถึงวินาทีที่รถแทรกตัวเข้าไปในหมอก ไม่ใช่แค่กระจกหน้า แต่ทั้งกระจกข้างและกระจกหลัง ทั้งหมดถูกปกคลุมด้วยหมอกขาวขุ่นในพริบตา มองไม่เห็นอะไรเลย

“น่ากลัวจัง”

ฉันเปรยออกมา รถลดความเร็วลงทันที ไฟสีเหลืองสองดวงสว่างขึ้นท่ามกลางหมอกขาวโพลน

“ผมจะค่อยๆ ไป”

อาจารย์คิโนซากิพูดโดยไม่ละสายตาจากเบื้องหน้า รถฮอนด้าแจซเคลื่อนไปช้าๆ โดยมีแสงไฟเป็นเหมือนแนวกันนริภัย ทิศทางที่มุ่งหน้าไป

ยังไม่น่าไว้วางใจ แถมทัศนวิสัยเป็นศูนย์

‘ห้ามออกไปข้างนอก!’

จู่ๆ ฉันก็นึกถึงเสียงตะโกนของนักแสดงขึ้นมาได้ จากหนังเรื่องอะไรนะ เรื่องที่ชาวบ้านติดอยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ตท่ามกลางหมอก หนังสือสนุกดี แต่จำได้ว่าตอนจบสิ้นหวังจนจิตตก หมอกตรงหน้าที่บจนมองไม่เห็นอะไรเลย คล้ายกับหมอกในหนังเรื่องนั้น

ทัศนวิสัยที่อยู่ท่ามกลางสีขาวนั้น ฉันนึกคิดขึ้นมา

ต่อให้มีสัตว์ประหลาดซ่อนอยู่ ก็คงไม่รู้ตัวจนกว่าจะถูกกินเป็นแน่...

“แต่จะว่าไป” ฉันพูดขึ้นเพื่อไล่จินตนาการนั้นออกไป

“ทำไมถึงสร้างโรงพยาบาลไว้กลางป่ากลางเขาที่เดินทางลำบากแบบนี้ ก็ไม่รู้จะกะ จะสร้างทั้งที่ ทำไมไม่ไปสร้างในเมือง”

“สมัยที่โรงแรมยังเปิดกิจการ มีคนอาศัยอยู่ฝั่งภูเขาเยอะไงล่ะ เขาเลยสร้างไว้กลางเขาเพื่อให้เดินทางสะดวกทั้งจากฝั่งภูเขาและตีนเขา แต่มันก็ลำบากจริงๆ นะแหละ เห็นว่าผู้อำนวยการคนปัจจุบันเองกำลังปรึกษาเรื่องย้ายโรงพยาบาลลงไปในเมืองเหมือนกัน”

ฉันเออออขณะเอาหน้าแนบกระจกหน้าต่าง มันเย็นเฉียบ ทุกครั้งที่หายใจออกจะกลายเป็นไอน้ำสีขาว

“แล้วคุณคือเป็นโค้ชบาสเกตบอลสมัยประถมหรือมัธยมล่ะ”

อาจารย์คิโนซากิพูดขึ้นเหมือนเพิ่งนึกได้

“อ้อ เธอเป็นโค้ชให้ทีมชมรมที่ฉันอยู่ตอนประถมกับมัธยมต้นนะค่ะ... เอ๊ะ ฉันเคยเล่าเรื่องเล่นบาสให้อาจารย์ฟังด้วยหรอ”

“อ้อ เรื่องนั้นนะหรอ”

พอเห็นฉันผละหน้าออกจากกระจก อาจารย์คิโนซากิก็ยิ้มบาง

“ปกติเวลาอยู่ที่โรงพยาบาลเสียอะไรนะ ฮารุตะสวมรองเท้าคัลเลอร์ ที่มีตัวติตรองเท้าใหม่ล่ะ เป็นตัวติตรองเท้าของบาสเกตบอลเอ็นบีเอ

แล้วตัวติดรองเท้าของทีมโกลเดนสเตทวอร์ริเออร์ เป็นดีไซเนอร์ก่อนปี 2009 เลยเป็นไปได้ว่าซื้อमतอนยังเป็นเด็กประถม แต่ไลน์เริ่มให้บริการปี 2011 ดังนั้นการแลกไลน์กับคุณคุโจหรือ ‘ไคซุ’ ก็น่าจะเป็นหลังจากนั้น จากลักษณะการพูดคุย คิดว่าเป็นไคซุที่รู้จักกันตอนประถมหรือมัธยมต้นนะ”

เขาสังเกตจากคำพูดแค่นั้นเองหรือ ปกติก็แค่เข้าเวรที่โรงพยาบาล ตรงกันบ้างเท่านั้น สังเกตเก่งมาก

“ถูกทุกข้อค่ะ อาจารย์นี่เฉียบแหลมจริงๆ”

“ท่าจะเล่นจริงจังเลยละสิ แบบเคยไปแข่งระดับประเทศไหม”

“เสียใจด้วย ไม่เคยค่ะ ถึงฉันจะเคยไปแข่งระดับประเทศตอนมัธยมต้นจริง แต่ก็เลิกเล่นไปตอนมัธยมต้นนั่นแหละค่ะ” ฉันพยายามพูดสบายๆ ไม่ให้เสียบรรยากาศ

“ถามเหตุผล ได้ไหมนะ”

ฉันเบือนหน้าไปทางหน้าต่างอีกครั้ง ข้างนอกยังขาวโพลนเหมือนเดิม

“เดือนมีนาคมตอนฉันอยู่มัธยมหนึ่ง เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ฝั่งตะวันออก ญี่ปุ่น กิจกรรมของบริษัทที่พ่อทำงานเลยเริ่มมีปัญหา จนล้มละลายไปตอนฉันอยู่มัธยมสามค่ะ”

น่าเสียดายที่บริษัทไม่มีศักยภาพมากพอที่จะรับมือกับการที่บริษัทคู่ค้า รายสำคัญพากันล้มไปหมด และเป็นหนึ่งในราวพันห้าร้อยรายที่ล้มละลายภายในสามปีหลังภัยพิบัติก็แค่นั้น

“ตอนนีพ่อก็ได้งานใหม่แล้วละคะ แต่ตอนนั้นไม่มีเงินพอให้ฉันทำกิจกรรมในชมรมต่อ... การเล่นกีฬาอย่างจริงจังมันต้องใช้เงินนะค่ะ

...เอ่อ แต่ถึงจะเล่นต่อไป ก็ไม่มีทางได้เล่นถึงมืออาชีพหรอก ก็เลยช่างมันค่ะ ฉันก็เลยคิดว่า ในชีวิตเราไม่รู้หรอก ว่าอะไรดี อะไรไม่ดี”

ฉันเล่าแบบจริงจัง โทหกครั้ง ความเจ็บปวดที่กัดกินอยู่ลึกๆ คงไม่มีวันจางหายตลอดชีวิต

คุณทามาจิเป็นคนพิเศษสำหรับฉัน เพราะในวันนั้น เธอรอฉันอยู่ที่สวนสาธารณะ

“คงลำบากมามากเลยนะ”

“อ๋อ ขอโทษค่ะ พุดชะหุดนุ่เลย แต่นี่ไม่ใช่เรื่องที่ต้องปิดบัง ไม่ต้องใส่ใจหรอกค่ะ”

“ที่บอกว่าไม่ได้ปิดบัง หมายถึงเล่าให้ใครสักคนฟัง แล้วให้มันระเหิดไปเองจ้ะหรือ”

ฉันพุดไม่ออก อาจารย์คิโนซากิยังคงจับพวงมาลัยอย่างสบายๆ พลางจ้องมองออกไปนอกกระจกหน้าต่างที่ชาวโพลน

“...ก็มีนิดหน่อยค่ะ แต่เหตุผลสำคัญคงจะเป็น ‘การเปิดเผยตัวเอง’ มากกว่า ตอนนั้นฉันต้องไปเรียนมัธยมปลาย ไปกลับจากบ้านยาย แล้วยายก็เคยบอกว่า ถ้าอยากให้คนอื่นเปิดใจให้ ก่อนอื่นต้องเปิดเผยตัวเองก่อน รวมทั้งส่วนที่ไม่อยากให้ใครเห็นที่สุดด้วย หรือส่วนที่ดูไม่เท่าที่สุด คนเราพอเห็นคนที่โชคร้ายกว่าตัวเอง ก็ารู้สึกสบายใจขึ้นมาเอง และอ่อนโยนขึ้นด้วย ดังนั้นต้องเริ่มจากตัวเองก่อนค่ะ”

อาจารย์หัวเราะกิก

“ก็เอามาใช้จริงจ้ะหรือ ผมว่าคุณยายพุดถูก อย่างบนโซเซียลมีเดีย เรื่องที่ได้รับความนิยมส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องความทุกข์หรือไม่ก็ความโกรธของคนอื่น... แต่ก็ไม่ต้องเปิดเผยเคล็ดลับก็ได้เนี่ยา คุณนี่เป็นคนซื่อดีจริง”

ฉันเงินจนต้องก้มหน้า อาจารย์คิโนซากิพุดขึ้น “ถ้าจ้ะผมพุดบ้าง” แล้วกระแอมเบาๆ

“พ่อแม่ของผม เสียไปตอนผมสี่ขวบ”

“เอ!”

เป็นการเปิดเผยเรื่องราวที่น่าตกใจอย่างสบายๆ เกินไปจนฉันร้องเสียงหลง “อะไรกัน...”

“อ้อ ไม่ต้องตกใจหรอก ผมนี่อยากเล่าขึ้นมาก็เพราะเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งของการ ‘การเปิดเผยตัวเอง’ เป็นเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับผมที่ถ้าไม่มีใครถามก็ไม่เล่าแค่นั้นเอง ถ้าจำไม่ผิด ผมไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้หาเคตะฟังด้วยละมัง”

“เอ่อ... คือ... จะพูดยังไงดีนะ ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ”

“ขอบใจ แต่น้ำรับผมไปเลี้ยง ผมก็ไม่เคยลำบากเรื่องความเป็นอยู่เลย และไม่เคยมีปัญหาอะไรเป็นพิเศษด้วย”

สีหน้าของอาจารย์คิโนซากิไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย ไม่รู้ฉันคิดไปเองหรือเปล่าที่รู้สึกว่าเขาดูสบายๆ เกินไปจนถึงขั้นเย็นชา

“...ตอนนี้ก็ยังอยู่กับคุณน้ำเหวอคะ”

“ผมอยู่คนเดียวมาตลอดตั้งแต่ขึ้นมัธยมปลาย ตอนนี้ก็อยู่กับเควิน”
อยู่คนเดียวเหวอ แล้วเควินล่ะ “...สุนัขหรืออะไรคะ”

“ผมต้องอยู่เวร เลี้ยงสุนัขหรือแมวไม่ได้หรอก เลยเลี้ยงเต่าญี่ปุ่นตอนนี้ฝากคนข้างห้องเลี้ยง สัตว์นี้ดีตรงที่ไม่โกหกเหมือนมนุษย์”

ฉันหัวเราะพรวดออกมา นึกภาพอาจารย์เลี้ยงเต่าไม่ออกจริงๆ ฉันเคยคิดว่าเขาเป็นคนที่เข้าถึงยาก แต่แล้วก็รู้สึกใกล้ชิดเขาขึ้นมาในทันที

ไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงซ้ำ เพราะเป็นทางตรง เพราะได้คุยกัน หรือเพราะลูกอมลามูเนะกันแน่ อาการคลีนี่ได้หายไปตอนไหนก็ไม่รู้ ความเครียดจางหาย และรู้สึกว่ามีคนคลายระหว่างทางลงเล็กน้อย แต่จะว่าไป

— อาจารย์คิโนซากิพูดความจริงแค่ไหนนะ

หรือว่าเขาแค่ลองใช้เทคนิค ‘เปิดเผยตัวเอง’ เพื่อเข้าไปอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวของอีกฝ่าย... ซะเมื่อไหร่ล่ะ ฉันคงคิดมากไป

ได้ยินเสียงนกร้องดังขึ้นอีกครั้ง หลังมานหมอก

สีขาวที่ฉาบกระจ่างข้างทั้งบานเปลี่ยนเป็นสีเทาเข้มขึ้นกว่าตอนแรก ทิวทัศน์ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เลยไม่รู้ว่าจะเดินทางมาไกลแค่ไหนแล้ว

ทั้งที่ควรจะต้องถึงภายในสี่สิบนาที แต่เวลาผ่านไปกว่าสองชั่วโมงหลังจากออกจากจุดชมวิวมามา

อาจารย์คิโนซากิที่นั่งอยู่ข้างๆ ยังคงขับรถต่อไปด้วยสีหน้าสงบเย็นเหมือนคน ‘กำลังจะไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตแถวบ้าน’ โดยไม่สนใจความกระวนกระวายของฉัน ตอนแรกความนิ่งของเขาดูน่าเชื่อถือ แต่นี่ก็นิ่งเกินไปหน่อย

นับจากออกจากสนามบินชินจิโตเซะและอยู่ด้วยกันมาเจ็ดชั่วโมง ตอนนี้หมดเรื่องคุยกันแล้ว ในขณะที่ต่างคนต่างเงียบ เสียงเพลงจากอัลบั้มรวมฮิตของวงซาร์ด ซึ่งไม่รู้ว่ามีใครฟังไว้ก็ถูกเปิดคลอไปเรื่อยๆ

ดูอย่างไรก็ไม่ใช้เวลาที่วุ่นวายสถานที่แล้ว ฉันอยากบอกคุณทามากิว่าให้กลับไปก่อน แต่โทรศัพท์ไม่มีสัญญาณ เลยติดต่อไม่ได้

เพลง ‘โอบกอดคำคืนที่หลับไม่ลง’ เล่นวนเป็นรอบที่สอง

ทำไมคุณทามากิถึงมาอยู่ที่นี่ได้ละ

ฉันนึกสงสัยเรื่องนี้เป็นครั้งที่สอง

นับตั้งแต่วันนั้นที่เจอคุณทามากิที่สวนสาธารณะเป็นครั้งสุดท้าย ตอนอยู่มัธยมสาม เราก็ไม่ได้เจอกันอีกเลย

ถ้าไม่มีการฝึกครั้งนี้ ก็คงไม่ได้ติดต่อกันอีกเลยตลอดชีวิต หลังจากเลิกเล่นบาสเกตบอล ห่างจากพ่อแม่ เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมปลายในเมืองโทโยโอกะ จังหวัดเฮียวโงะ ฉันก็ตั้งใจตัดขาดความสัมพันธ์กับคนเกือบทั้งหมดที่เคยรู้จักมาจนถึงชั้นมัธยมต้น ฉันรู้สึกว่าการเกี่ยวข้องกันก็ทำให้ฉันเจ็บปวดแล้ว แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นก็ตาม จึงห่างเหินไปแม้แต่กับคุณทามากิที่เคยดูแลฉันมา

เพราะอย่างนี้เอง ฉันถึงตกใจมากตอนที่เห็นชื่อนั้นอีกครั้ง และคิดว่าจะติดต่อเธอ ส่วนที่ว่าเป็นความลับนั้น มีอะไรเกิดขึ้นกันแน่ แต่ถึงถามไปเธอก็คงไม่ตอบ...

“ถึงแล้ว”

“เอ”

“นั่นไง”

การเดินทางอันยาวนานจบลงกะทันหัน เมื่อเฟ่งผ่านกระจกหน้ารถที่อยู่ท่ามกลางโหลมหอกขาวโพลน จะมองเห็นป้ายที่เขียนด้วยตัวอักษรหนาว่า ‘ลานจอดรถโรงพยาบาลซาราคัปปู เลี้ยวซ้าย’ อยู่ตรงๆ

เมื่อรถเลี้ยวเข้าไปในลานจอด ได้ยินเสียงล้อบิดไปบนทางกรวด ทำให้รู้สึกว่าได้กลับมายังโลกมนุษย์เสียที

หลังจากจอดรถเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ก็ดับเครื่องแล้วถอนใจเฮือก

“โชคดีน้ำมันไม่หมดซะก่อน”

ฉันยื่นوابไปทั้งสันหลัง ในสถานการณ์แบบนี้ หมายความว่าเขาใจเย็นได้ทั้งที่รถเกือบจะน้ำมันหมดเนี่ยนะ

พอลงจากรถ ความหนาวเย็นทำให้ตัวลั่นขึ้นมาทันที มวลอากาศหนึ่กยิ่งกลืนน้ำและปาขึ้นๆ อวลตลบจนแทบหายใจไม่ออก

หมอกปลายฤดูใบไม้ร่วงเกาะติดเนื้อตัวจนเหนียวหนึ่บ

เสียงปิดประตูดังขึ้น ตามด้วยเสียงย่ำบนทางกรวดที่ใกล้เข้ามา ฉันเลยรู้ว่าอาจารย์คิโนซากิกำลังเดินมาทางนี้ “อย่าเดินหลงล่ะ”

ฉันยื่นมือออกไปโดยอัตโนมัติ จับมือที่ยื่นมา ท่ามกลางหมอกที่ทำให้ทุกสัมผัสเลือนราง มีเพียงอุณหภูมิร่างกายและมือซึ่งสัมผัสกันเท่านั้นที่รับรู้ได้ชัด เราเดินคลำผนังขรุขระของอาคารไปในความเงียบ เสียงฝีเท้าเหยียบไปบนกรวดดังสวบสวบ

ถ้าเดินเลียบกำแพงไปเรื่อยๆ เดี่ยวก็ต้องถึงทางเข้า ฉันก้าวไปช้าๆ รับรู้ถึงสัมผัสเย็นและหยาบที่ปลายนิ้ว และเสียงไม้พุ่มเสียดสีกันอยู่แถวหัวเข้า

เราเริ่มเดินวนทวนเข็มนาฬิกา เลี้ยวซ้ายตรงมุมตึก แล้วเดินต่อไป
พักหนึ่ง ก็พบว่าแนวพุ่มไม้ขาดช่วงไป ทันใดนั้น บางอย่างก็กระแทกเข้าที่
โหลบลำด้านซ้าย

“โอ๊ย”

ฉันหน้าเหย สิ่งที่ชนเป็นแท่งยาวๆ อาจจะเป็นธงเพราะมีผ้าพันอยู่
ฉันคลำดูผ้าชิ้นๆ ผืนนั้นแล้วคลี่ออก ค่อยๆ อ่านทีละตัวอักษร

‘โรงพยาบาลซาราคัปโปเป็นสมาตกร!’

ฉันชะงัก

“อะไรเนี่ย”

อุตุส่าห์ดันดันมาถึงและกำลังโล่งใจอยู่แล้วเหียว
ตัวอักษรสีแดงบนผืนผ้าขาว ให้ความรู้สึกน่าอัดอัด
เห็นทีจะไม่ธรรมดาแล้วละ

“ใครเอามาติดไว้เนี่ย” อาจารย์คิโนซากิเอ่ยขึ้นนิ่งๆ

ฉันมองไปรอบตัวทันที บริเวณนั้นขาวโพลน ไร้ที่แววของมนุษย์

เราเลี้ยวตรงมุมตึกอีกครั้ง เดินผ่านประตูทางหนีไฟไปอีกเล็กน้อย
ในที่สุดก็มาถึง ‘ประตูห้องฉุกเฉินและทางเข้านอกเวลาทำการ’ ตรงหน้า
ประตูอัตโนมัติเป็นพื้นกระเบื้องสีน้ำตาล มีพรมยีสั่งเคราะห์ที่ใช้เช็ดหิมะ
เรารีบเดินเข้าประตู

เหมือนอยากรีบหนีให้พ้นจากมวลหมอก

แม้จะเข้ามาข้างในแล้ว แต่บริเวณทางเข้านอกเวลาทำการก็ยังไม่
มีทั้งพนักงานรักษาความปลอดภัยและใครอื่นเลย ถึงจะดูหละหลวมไปบ้าง
แต่คงเพราะเป็นโรงพยาบาลกลางหุบเขาก็เลยไม่เป็นไร

ภายในมีแสงไฟ แต่ก็ค่อนข้างมืด

ถัดจากทางเข้านี้ ด้านซ้ายมือคงจะเป็นห้องฉุกเฉิน หน้าห้องมีม้านั่งแบบติดตาย บริเวณตรงกลางด้านหน้ามีเคาน์เตอร์การเงิน และฝั่งตรงข้ามเคาน์เตอร์นั้นมีประตูอัตโนมัติขนาดใหญ่ คงเป็นทางเข้าหลักของโรงพยาบาลที่เปิดเฉพาะเวลากลางวันในวันธรรมดา

ภายในนั้นเงียบสนิท และเท่าที่เห็นก็ไม่มีคนอยู่เลยแม้แต่คนเดียว

“ไม่มีใครเลยนะคะ...”

“หมอกจัดขนาดนี้ ถึงคนไข้จะอยากมากก็คงมาไม่ได้หรอกมั้ง”

ท่ามกลางความมืด มีเพียงผู้ชายของอัตโนมัติในส่วนพักคอยที่ส่งเสียงหึ่งกับแสงไฟสีแดงไร้ชีวิต ข้างตัวมีโปสเตอร์ท่องเที่ยวที่แดดเลียจนซีดติดอยู่

‘ยินดีต้อนรับสู่ซาราคัปโป เมืองแห่งธรรมชาติอันยิ่งใหญ่และลึกลับน้ำพุร้อน! โดยสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองซาราคัปโป’

ภาพบนโปสเตอร์เป็นผืนป่าบนภูเขาเขียวชอุ่มด้วยใบไม้อ่อน พุ่มเลื้อยสัตว์ลึกลับน้ำพุร้อนสีขาว ภูเขาที่ปกคลุมด้วยใบไม้เปลี่ยนสี และภูเขาที่มีหิมะแรกของปีเหนือทะเลสาบซาราคัปโป

เมื่อมองภาพถ่ายสวยงามบนโปสเตอร์ อารมณ์ซึ่งตกต่ำจนถึงขีดสุดก็ฟื้นขึ้นมาเล็กน้อย ที่นี่อาจเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการฝึกงานหนึ่งเดือนจริงๆ ก็ได้ ถ้าอากาศแจ่มใสนะ

ข้างกันมีแผนผังอาคารติดอยู่ ฉันจึงกวาดตาดู โรงพยาบาลซาราคัปโปมีอาคารสองหลัง คืออาคารใหม่ทางทิศใต้กับอาคารเก่าทางทิศเหนือ ตอนนี้เราอยู่ที่ชั้น 1 ของอาคารใหม่

ทางเชื่อมระหว่างอาคารใหม่กับอาคารเก่า อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของอาคารใหม่ เป็นทางเชื่อมหักศอกทำมุมเก้าสิบองศาช่วงกลางทาง ที่ฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของอาคารใหม่มีบันได และมีลิฟต์อยู่ตามแนวผนังด้านทิศเหนือ การขึ้นลงระหว่างชั้นคงค่อนข้างสะดวก

ตำแหน่งที่เราอยู่ คือชั้น 1 บริเวณทิศใต้ของอาคารใหม่ เป็นบริเวณ

ที่มีห้องฉุกเฉินและห้องตรวจผู้ป่วยนอก ตรงกลางเป็นเคาน์เตอร์การเงิน ฝั่งตะวันออกเป็นแผนกรังสีรักษา ซึ่งมีห้องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์และห้องเอกซเรย์ ส่วนทางฝั่งตะวันตกเป็นแผนกตรวจวินิจฉัย มีห้องส่องกล้องและห้องตรวจอัลตราซาวนด์ แม้อาคารจะมีขนาดเล็ก แต่ก็ได้รับการออกแบบอย่างเป็นระเบียบลงตัว

ตามแผนผัง แผนกธุรการจะอยู่ถัดทางซ้ายของแผนกเภสัชกรรมที่ชั้น 1 ของอาคารเก่า เราจึงเดินไปตามนั้น

พอออกจากอาคารใหม่ เดินเลี้ยวซ้ายไปตามทางเชื่อม ก็เห็นทางเดินของอาคารเก่าอยู่ข้างหน้าที่พื้นอาคารเป็นคอนกรีต ต่างจากพื้นกระเบื้องยางของอีกอาคาร ที่นี่จึงให้ความรู้สึกเหมือนโรงเรียนประถมโทรมๆ มากกว่าโรงพยาบาล

เมื่อเดินออกจากทางเชื่อมเลี้ยวขวาตรงแผนกเภสัชกรรม จากนั้นเลี้ยวอีกครั้งก็เห็นป้ายแผนกธุรการตรงตามแผนผัง

ทันทีที่เลื่อนบานประตูสีขาวออกพร้อมเสียงดังครืด อากาศอุ่นเข้ามาปะทะตัว ฉันชะโงกหน้าข้ามโต๊ะทำงานสี่เหลี่ยมที่ตั้งไว้แทนเคาน์เตอร์ แล้วส่งเสียงเรียกเข้าไปด้านใน *ขอโทษนะคะ* —

“ขอโทษที่มาช้า ฉันชื่อ ฮารุตะ เม แพทย์ฝึกหัดปีที่สอง มาฝึกปฏิบัติงานด้านเวชศาสตร์ชุมชนเป็นเวลาหนึ่งเดือนค่ะ มากับอาจารย์คินซาคิ อายุรแพทย์แผนกระบบทางเดินอาหารค่ะ”

ด้านในเป็นห้องขนาดใหญ่ มีโต๊ะทำงานกับฉากกั้นประมาณสิบตัว แก้วอัลลอยเลื่อนส่งเสียงดังเอี๊ยด ขณะชายที่นั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะด้านในสุดลุกขึ้นแล้วเดินตรงมาทางเรา

ชายวัยประมาณห้าสิบกว่า สวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงสแล็ก ผมบาง สีดอกเลา ส่วนสูงน่าจะหย่อนกว่าร้อยละสิบเซนติเมตรไปเล็กน้อย หน้าท้องยื่นนิดหน่อยค่อนข้างท้วม เขาเดินมาพลงเก็บโทรศัพท์มือถือที่พบบนโต๊ะ

ซึ่งคงจะพึงเคยเสร็จลงในกระเป๋าสี้อ

“อ้อ มาแล้ว มาแล้ว อาจารย์ที่มารับตำแหน่งตั้งแต่เดือนตุลาคม ไข้ใหม่ครับ ผมชื่อยูมิคาวะ ทาคาโอมิ เจ้าหน้าที่ธุรการเวรประจำวันครับ ขอขอบคุณที่เดินทางมาเสียตั้งไกลในวันที่สภาพอากาศแบบนี้ วันนี้มาจาก สนามบินไหนกันครับเนี่ย”

“ชินจิโตเสะครับ ขับรถมาตั้งแต่เช้า เพิ่งมาถึงตอนนี้เอง”

อาจารย์คิโนซากิตอบยูมิคาวะ

“ชินจิโตเสะเลยหรือครับ! จริงหรือเนี่ย คงจะเหนื่อยแย่เลย”

“อาจารย์คนก่อนหน้าบอกให้เจอกันที่ชินจิโตเสะนะครับ”

“อ่าอ่า อาจารย์ควาคามิไข้ใหม่ครับ สงสัยก่อนกลับคงอยากแวะ เทียร์ชิปไปรื้อก่อน ทำให้อาจารย์ลำบากเลย”

ยูมิคาวะกล่าวเชื้อเชิญให้เราเดินผ่านข้างโตะสีเทาเข้าไปด้านใน แล้วพาไปยังไซฟาร์บแชกที่อยู่ทางขวา ฉะนั้นลงบนไซฟาสดำตามอาจารย์ คิโนซากิ เหยียดแข้งเหยียดขาและชิมซับความนุ่มสบายของมัน

“ได้ดูนิทรรศการเปรียบเทียบขนาดของฮอกไกโดกับฮอนชูไหมครับ ตอนที่อยู่ที่สนามบิน”

“อ้อ ตื่นตาตื่นใจนะครับ ฮอกไกโดนี้ใหญ่กว่าที่คิดมาก”

“อ่าอ่า เคยได้ยินโฆษณาไหม ฮอกไกโดโอโฮใหญ่จัง นะครับ คนท้องถิ่น แถวนี้อาศัยสนามบินคุชิโระกันหมด แต่ก็ยังห่างจากที่นี่เป็นร้อยกิโลเมตร แต่ถ้าเป็นชินจิโตเสะละก็ ไกลพอๆ กับจากโตเกียวถึงนาโกย่าเลยละ”

ยูมิคาวะพูดพลางยกถาดเข้ามา เขาวางถ้วยกระดาสีฟ้ากาแฟเย็น สองถ้วยลงบนโตะรับแชก พร้อมด้วยถาดพลาสติกใส่น้ำเชื่อมและครีมเทียม ที่อยู่ในถ้วยเล็ก

ฉันทกลืนน้ำลายผ่านคอที่แห้งผากดังเอือก ถึงกลัวคนอื่นจะมองว่า ไม่สำรวมแต่ก็ทนไม่ไหวแล้ว ขณะฉันทยกกาแฟขึ้นดื่มทันที อาจารย์ก็เอื้อมมือ

ไปหยิบซองพลาสติกอย่างมาดผู้ดี หยิบน้ำเชื่อมออกมาห้าถ้วย เปิดฝา
ทั้งหมดอย่างคล่องแคล่วแล้วเทลงในกาแฟเป็นจังหวะอย่างชำนาญชำนาญ

“ว่าแต่วันนี้สภาพอากาศก็เลวร้ายจริงๆ นะครับ”

ขณะที่ฉันกำลังคิดว่า ถ้าใส่น้ำเชื่อมขนาดนั้นกาแฟคงจะหวานไป
ทั้งถ้วย ยูมิคาวะถอนใจแล้วถือกาแฟของตัวเองมานั่งลงบนโซฟาฝั่งตรงข้าม

“วันนี้ไม่ไหวเลยครับ ถึงหมอกจะไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับที่นี่ก็จริง
แต่ไม่เคยหนักขนาดนี้มาก่อน การจราจรเป็นอัมพาต รถพยาบาลก็ไปไหน
ไม่ได้ เปลี่ยนกะพยาบาลก็ไม่ได้ เมื่อครู่ฉันเพิ่งติดต่อให้เจ้าหน้าที่
กะกลางวันอยู่ต่อทำกะกลางคืนด้วยเลย”

“ลงเขาไม่ได้หรอกครับ”

“ถ้าหมอกจางก็คงไม่มีปัญหาหรอกครับ แต่ใกล้ค่ำแล้ว ถนนหน้า
โรงพยาบาลถ้าเลยไปอีกหน่อยก็จะเป็นทางลงเขาคดเคี้ยวเลียบหน้าผา
แถมแคบจนรถสวนกันแทบไม่ได้ ถ้าลงไปตอนทัศนวิสัยแบบนี้ได้มี
คนตายแน่ครับ แต่ถ้าอากาศดี ช่วงนี้ไปไม่เปลี่ยนสีสวยมาก วิวดีที่สุดเลย”

ถ้าหมอกไม่จาง คืนนี้ก็คงมีแนวโน้มสูงว่าต้องนอนค้างที่โรงพยาบาล
แค่คิดก็เครียดแล้ว

“เอ่อ... แล้วตอนนี้คุณคุโจ ทามากิ อยู่ที่ไหนหรอคะ”

ฉันอยากพบเธอเร็วๆ จนโผล่ออกไป ยูมิคาวะขมวดคิ้ว

“อ้าว อาจารย์ทั้งสองยังไม่ได้เจอเธอหรอครับ”

อ่า เสียงอุทานของฉันฟังดูแปลก “ไม่อยู่หรอคะ”

“หลังบ่ายสามไปแล้วก็ไม่เห็นเธอเลยครับ ผมนึกว่าคงไปรับอาจารย์
เสียอีก เครื่องพีเอชเอส¹ ก็ปิดอยู่ ติดต่อก็ไม่ได้เลย”

“ฉันติดต่อได้ตอนประมาณบ่ายสองครึ่งนะคะ ตอนนั้นเธอก็ไม่ได้พูด
เรื่องนี้เลยสักคำ...”

¹ ระบบโทรศัพท์ไร้สายแบบพกพาที่พัฒนาขึ้นในประเทศญี่ปุ่น

“รถเราก็เปิดไฟตัดหมอกอยู่ ถ้ามีรถสวนมาก็ต้องสังเกตเห็นสิ”

อาจารย์คิโนซากิพูดต่อพลางขมวดคิ้ว “คุณคุโจขับรถอะไรครับ”

“ครับ พื้นที่จอดรถของพนักงานกำหนดตายตัว ถ้าตรวจดูจากรายชื่อ ก็รู้ว่าอยู่หรือเปล่า”

“ไปดูเถอะครับ อีกเดี๋ยวก็พระอาทิตย์ตกแล้ว ถ้าเธอมุ่งหน้าไปทาง จุดชมวิวแล้วสวนกับเรา อาจเกิดอันตรายได้”

ยังพูดไม่ทันจบ อาจารย์คิโนซากิก็ลุกจากโซฟาแล้ว

เราเดินย้อนกลับทางเดิมออกไปด้านนอก ทักษะสายตาที่ก่อนหน้านี้ ชาวโพลน แสงสว่างลดลงอย่างรวดเร็ว และเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเทาหม่น

ยูมิกาวะใช้ไฟฉายแทนไฟตัดหมอก เขาบอกกระบอกไฟฉาย “ตามมาครับ”

เราเดินตามเขาไปพักหนึ่ง จู่ๆ ยูมิกาวะที่เดินนำหน้าอยู่ก็ร้องขึ้น แล้วหยุด

รถนิสสันมาร์ชสีดำคันหนึ่งจอดนิ่งเปิดไฟหน้าอยู่ท่ามกลางหมอก

“นี่แหละครับ รถของคุณคุโจ”

“ครับ รถนิสสันมาร์ช S รุ่นปี 2020 หมายเลขที่ช่องจอดสิครับ”

เป็นเลขเดียวกับในรายชื่อที่เพิ่งดูมา

“ถ้าจั้นคุณทามากียังอยู่ในโรงพยาบาลสินะคะ”

ทันทีที่กลับเข้าไปในอาคาร ฉันก็เปิดประตูขึ้นก่อน และรีบกดปุ่ม โทรศัพท์โน้ลโด้โดยแทบไม่รอให้แอปพลิเคชันเปิดเสร็จ

‘ไม่มีการตอบรับ’

ลองก็ครั้งก็ยังเหมือนเดิม

“คุณยูมิกาวะ ปกติใช้โทรศัพท์มือถือในโรงพยาบาลได้ใช่ไหมครับ”

อาจารย์คิโนซากิถาม ยูมิกาวะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อบนหน้าผาก

“ถ้าไม่ใช่ฉันได้ดินนะครับ เพราะที่ฉันได้ดินจะใช้ได้เฉพาะเครื่อง

พีเอชเอสภายในโรงพยาบาล”

“...ถ้าฉัน เธออาจอยู่ชั้นใต้ดินหรือเปล่าครับ”

“อืม... ไม่ทราบสิครับ ที่ชั้นใต้ดินของอาคารใหม่มีห้องพักเจ้าหน้าที่
แต่ร้านค้าปิดแล้ว เหลือแต่ห้องเก็บอุปกรณ์กับห้องครัว ไม่น่ามีอะไรให้
ลงไปนะครับ ส่วนชั้นใต้ดินของอาคารเก่า ที่ใช้กันก็จะมีแค่ห้องออนเซ็น”

ห้องออนเซ็นหรือ แวบแรกนี้กว่าฟังผิด “ในนี้มีออนเซ็นด้วยหรือคะ”

“ตอนสร้างโรงพยาบาลเราขุดเจอบ่อน้ำแร่กำมะถันนะครับ ปกติ
ใช้สำหรับการฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ป่วยใน แล้วยังเปิดให้เจ้าหน้าที่ใช้
ตามเวลาที่กำหนดด้วย คนชอบกันน่าดูเลยละครับ”

“ฉันไปดูทั้งสองที่เลยเถอะ เพื่อความแน่ใจ”

เราไปหาที่ชั้นใต้ดินของอาคารใหม่ก่อน แต่ไม่มีวีแววของใครเลย
จากนั้นจึงไปหาที่อาคารเก่า เมื่อกลับขึ้นมาชั้น 1 แล้วรีบเดินเข้าไปด้านใน
กลิ่นประหลาดก็แรงขึ้นเรื่อย ๆ ...จริงสิ นี่คือน้ำมันก๊าดไหมเน่า กลิ่นเดียวกับ
ที่จุดชมวิวเมื่อตอนกลางวัน

“มีบันไดสำหรับลงไปห้องออนเซ็นโดยตรงครับ พอลงไปก็จะเจอประตู
ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เวลาใช้งานต้องใช้บันไดที่อยู่ถัดจากแผนกธุรการไป...
อ้าว นั่นอะไรนะ ตอนกลางวันยังไม่เห็นเลย”

ยูมิคาวะที่เดินนำทางหยุดกะทันหัน แล้วเอียงคอสงสัย

หน้าบันไดสำหรับลงชั้นใต้ดิน มีป้ายสีเหลืองที่เขียนว่า “กำลังทำ
ความสะอาด” ตั้งอยู่

บนประตูตู้เก็บอุปกรณ์เล็กข้างบันได มีป้ายเคลือบพลาสติกแสดง
เวลาเปิดให้ใช้งานติดอยู่

— กำหนดการใช้งานสำหรับพนักงาน ประจำเดือนตุลาคม —

วันธรรมดา พนักงานหญิง เวลา 17.00-20.00 น.

พนักงานชาย เวลา 20.00-23.00 น.

วันเสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์

พนักงานหญิง เวลา 14.00-19.00 น.

พนักงานชาย เวลา 19.00-24.00 น.

ตอนนั้นเป็นเวลาห้าโมงครึ่ง อาจารย์คิโนซากิครุ่นคิด

“ตอนนี้เป็นช่วงเวลาของพนักงานหญิงสินะ แล้วทำความสะอาด
กี่โมงครับ”

“ต้องเสร็จตั้งแต่สิบเอ็ดโมง แล้วพนักงานทำความสะอาดก็น่าจะกลับ
ไปนานแล้วครับ แต่แปลกนะ ตอนที่ผมตามหาคุณคุโจ ผมว่าผมไม่เห็น
ป้ายนี้เลยนะ หรือผมจะตาไม่ดีเอง”

เขาเอียงคออีกครั้ง ก่อนจะให้ข้อมูลต่อ

“ห้องออนเซ็นมีแค่ห้องเดียว เลยแบ่งเวลาใช้งานเป็นช่วง แล้วที่
ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ใช้ลูกบิดที่ปลดล็อกได้โดยไม่ใช้กุญแจ แต่ว่าผมไม่คิดว่า
เธอจะอาบน้ำอยู่หรอกระครับ”

ฉันทยกมือขึ้นโดยอัตโนมัติ

“เดี๋ยวฉันไปดูให้ค่ะ”

ฉันเปิดไฟตรังบันได แสงไฟส่องลงบนบันไดคอนกรีต หลอดคงเสื่อม
แล้วเพราะมันกะพริบติ๊ดๆ ดับๆ ตลอดเวลา

กลิ่นประหลาดนั้นแรงขึ้นในทุกก้าวที่เดินลงไป โอของก๊าซยังเข้าตา
จนแสบและน้ำตาเริ่มไหล

“ฮารุตะ ไหวไหม ข้างล่างกลิ่นเป็นไง”

อาจารย์คิโนซากิร้องถามมาจากด้านบน

“เมื่อกี้ฉันมากค่ะ แต่ชักเริ่มชินแล้ว”

ฉันหายใจลำบาก ตอบยังไม่ทันขาดคำก็โอดออกมา

“...แค่ก โทษค่ะ แต่ไหวค่ะ ตอนนี้อยู่แทบไม่รู้สึกละแล้ว”

จู่ๆ เบื้องหน้าก็เริ่มมืดลง เอ๊ะ เกิดอะไรขึ้น เร็วแรงที่ขา...

“ลงไปลึกกว่านั้นไม่ได้นะ”

เสียงเฉียบขาดดังขึ้นพร้อมกับมือที่คว้าไหล่ฉันไว้ ร่างหนักอึ้ง ฉันพยายามจะบอกว่าไม่เป็นไรหรอก แต่ปากกลับไม่ซบตามใจคิด

ขาของฉันหมดแรง รู้สึกได้ว่ามันอ่อนยวบไปหมด อาจารย์คิโนซากิ ดึงตัวฉันขึ้นให้ขึ้นหลัง ฉันเห็นแผ่นหลังของเขาเพียงเลือนรางท่ามกลางแสงไฟที่กะพริบสลับอยู่ไปมา

อาจารย์คิโนซากิวางฉันลงนอนบนทางเดิน “เกิดเหตุสุดดราม่าซฮไฮโดรเจนซัลไฟด์! บลูโค้ด!²” ฉันได้ยินเสียงอาจารย์คิโนซากิตะโกนเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ภาพตรงหน้าจะมีดสนิท

‘...อ่า ฮารุตะ ครูจะบอกยังไงดีน้ำ... คือว่าไม่มีที่ไหนรับเลยนะ’

เอ๊ะ ฉันเอ่ยแล้วพยกหน้าเบาๆ หัวรองเท้าใสในตึกเรียนที่ออกจะมอมแมมยังคงไม่พ้นไปจากสายตา

‘มีหลายที่ติดต่อเข้ามาละ เลยคิดว่าเดี๋ยวก็คงจะตกลงกันได้สักที่... แต่บาดเจ็บช่วงฤดูร้อนมันมีผลมากนะ ลำพังแค่เคยไปแข่งรุ่นมัธยมต้นระดับประเทศเมื่อปีที่แล้ว จะหาที่ยกเว้นทั้งค่าเล่าเรียน ค่าหอพัก แล้วก็ค่าเดินทางไปแข่งทั้งหมด มันยากไปหน่อยสำหรับทุกแห่งเลยละ’

ขณะที่ปรึกษาตะโกนเสียงดังอยู่นั้น ครูวิชาภาษาอังกฤษก็เดินผ่านมาด้านหลังพอดี ทำให้ฉันหน้าแดงลามไปถึงใบหู จังหวะที่เดินผ่านครูปรายตามองมาเล็กน้อย ฉันเคยชอบครูผู้หญิงที่เป็นคนดูดีมีชาติตระกูล

² รหัสสัญญาณฉุกเฉิน กรณีที่ผู้ป่วยที่เกิดภาวะหัวใจหยุดเต้น หรือหยุดหายใจกะทันหัน

คนนั้น แต่ก็เกลียดเธอเข้าไส้ขึ้นมาตอนนั้นเอง

ฉันว่าเรื่องแบบนี้ไม่ควรพูดในห้องพักครูเลย มันเหมือนการประจานกัน

ฉันไม่ร้องไห้หรอก ไม่มีทาง ไม่ร้องเด็ดขาด ทุกคนอย่ามองทางนี้นะ

บ้าที่สุด

หลังเจียบไปพักหนึ่ง ครูที่ปรึกษาก็กระแอม

‘นี่ ว่าแต่ถึงจะไม่ได้รับทุนพิเศษ ก็ยังจะเรียนต่อมัธยมปลายใช่ไหม’

‘...หนูจะย้ายไปอยู่บ้านยายที่เฮียวโงะคะ’

‘งั้นอะไร ถ้างั้นก็ดีแล้วละ อยู่ที่ไหนก็เล่นบาสได้ทั้งนั้นแหละ’

ครูที่ปรึกษาทำหน้าตาจริงจัง

‘ที่อเมริกาเขาเล่นสตรัทบอลกัน คือการเล่นบาสในสวนสาธารณะนะ ถึงไม่มีเงินก็ยังสนุกกับการเล่นได้ล่ะ นั่นแหละเสน่ห์ของบาสเกตบอล โอเคนะ ต่อจากนี้ไป...’

‘ขอบคุณค่ะ! ขอบคุณที่ดูแลมาตลอดนะคะ!’

ฉันตัดบทกลางคัน กำหมัดแน่น แล้ววิ่งออกจากห้องพักครูไป ขึ้นยัง ฟังต่อไปคงทนสมเพศตัวเองไม่ได้แน่

ฉันใช้เวลาปรับความรู้สึกพักหนึ่ง ทบทวนเต็มที่ ก่อนจะเดินไปด้าน หลังตึกเรียน ค่อยๆ กดโทรศัพท์หาคุณทามากิที่ย้ำกับฉันว่า ถ้ารู้ผลเมื่อไร ให้บอกเธอด้วย สัญญาต่อสายดังขึ้น ถึงแม้ไม่อยากบอก แต่ก็คงไม่อาจ ปิดบังโค้ชที่คอยสอนฉันมาตลอดได้ มือที่ถือโทรศัพท์เย็นเฉียบสั่นระริก ขณะรอให้เธอรับสาย และทันทีที่เสียงปลายสายดังขึ้น

‘ไม่ผ่านค่ะ’

ฉันพูดออกไปทันที

‘ตอนนี้ฉันอยู่ที่สวนสาธารณะอูราวะไดซัน’ คุณทามากิพูดขึ้น

‘เอ๋ แต่คุณทำงานอยู่ที่โตเกียวไม่ใช่เหรอคะ’

‘เมะ จะมาใหม่ล่ะ’

คุณทามาากิถามหนักแน่นเหมือนไม่ได้คิดแม้แต่บ่อยเลยว่าฉันจะปฏิเสธ ส่วนฉันยังไม่ทันกดวางสายด้วยซ้ำ ก็คิดว่ากระเป๋านักเรียนออกวิ่งทันที

เพิ่งเลยห้าโมงเย็นมาไม่นาน แต่ท้องฟ้ากลายเป็นสีอาทิตย์อัสดงไปแล้ว สายลมเดือนตุลาคมหนาวเย็นยะเยือก

พอคิดว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้วิ่งในเมืองนี้ ทิวทัศน์รอบตัวก็พลันดูห่างเหิน

ระยะทางจากโรงเรียนถึงจุดหมายใช้เวลาเดินประมาณสิบห้านาที แต่ฉันวิ่งรวดเดียว รู้สึกได้ว่ากล้ามเนื้อขาตึงเปรี๊ยะ ใจจดจ่ออยู่กับลมหายใจ หายใจเข้า หายใจออก... หายใจเข้า หายใจออก...

ทันทีที่ไปถึงสวนสาธารณะ คุณทามาากินั่งอยู่บนชิงช้า มีแสงอาทิตย์ลับขอบฟ้าเป็นฉากหลัง ผมสีน้ำตาลสว่างถูกรบไว้อย่างเรียบร้อยและติดเครื่องประดับ สวมสูทกับกระโปรงเนียบกริบอย่างเคย พอเห็นฉันเธอก็ยกมือขึ้นทัก

‘นี่ เม สมัยก่อนเราเคยมาซ้อมเลี้ยงบอลที่นี่บ่อยๆ นีนะ’

คุณทามาากิค่อยๆ ลุกจากชิงช้าแล้วเดินมาหาฉันซึ่งยืนนิ่งอยู่กับที่ พอเธออยู่ใกล้แค่เอื้อมมือ เราก็สบตากัน

‘เธอคงเหนื่อยมามากสินะ’

ฉันอดทนจนถึงที่สุดแล้ว คุณทามาากิเข้ามาทอดฉันไว้เสียบๆ น้ำตาพร่างพรูลงบนเสื้อของเธอ ออกเสื้ออันอบอุ่น กรุ่นกลิ่นน้ำหอมจางๆ

คุณทามาากิลูบหลังฉัน แล้วยื่นกระดาษทิชชูให้แผ่นแล้วแผ่นเล่า โดยไม่พูดอะไร ทิชชูห่อเดียวไม่พอ รู้ตัวอีกที ทิชชูสีห่อที่ยับยู่ก็ได้ช่วยอุบอดแผลในใจให้ฉัน

‘จากนี้ไป จะทำยังไงต่อ’

‘หนูตกลงกับที่บ้านไว้แล้วว่าถ้าไม่ได้ทุน จะอยู่กับยายที่เฮียวโงะ แล้วเรียนต่อมัธยมปลายในโทโยโอกะคะ ที่ผ่านมารบกวนให้คุณช่วยรับส่ง

เวลาไปแข่ง แล้วก็ให้หนูได้เล่นกับทีมสโมสรมานานแล้ว วันนี้หนูจะบอกลา
ทั้งอุรวะ ทั้งบาสเกตบอลแล้วละค่ะ’

ในที่สุดฉันก็เงยหน้าขึ้น แล้วยิ้มทั้งน้ำตา คุณทามาภิถอนใจออกมา
‘...เม คือว่าฉัน...’

‘...ไม่เป็นไรค่ะ หนูตัดสินใจแล้ว...’

ฉันไม่อยากฟังอะไรมากกว่านี้

คุณทามาภิแขนมองท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มหลังอาทิตย์ลับฟ้า ช่วงขณะ
ก่อนที่ไฟถนนจะสว่างขึ้น ม่านราตรีอันบางเบา ก็ปกคลุมทั่วสวนสาธารณะ
ท่ามกลางความเงียบสงัด มีเพียงเสียงแมลงร้องระงม

‘ชีวิตคนเรานี่ ไม่เป็นไปอย่างใจหวังเลยนะ’

ทันทีที่ลืมตา ฉันรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงคุณทามาภิดังอยู่ข้างหู
ฝันไปหรือนะ...

แล้วสิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือ... ที่ไหนเนี่ย เพดานนั้นไม่คุ้นตาเลย

ลายตารางสี่เหลี่ยม เสียง ตี๊ด ตี๊ด ของเครื่องมอนิเตอร์ดังอยู่ใกล้ๆ
เอ๊ะ รู้สึกเย็นที่ริมฝีปาก ลมแรงๆ พัดปะทะจมูกกับปาก ฉันยกมือขึ้นแตะ
เพราะอึดอัด แล้วสัมผัสโดนพลาสติกบางอย่างกับถุงคล้ายลูกโป่ง นี่มัน...

วินาทีที่รู้ตัวว่าสวมหน้ากากให้ออกซิเจน ฉันก็ตื่นเต็มตา

ที่นี่คือ... จริงสิ ฉันกำลังจะลงไปห้องออเนชั่น แล้วหลังจากนั้น...

คุณทามาภิ กับอาจารย์คิโนซากิ

ขณะกำลังจะลุกขึ้นนั่ง

“อ้าว รู้สึกตัวแล้วหรอ”

เสียงผู้หญิงที่ไม่คุ้นดังขึ้นข้างตัว เสียงแหบพรานั้นฟังดูดีใจ “อาจารย์

โยชิโมะคะ คุณฮารุตะฟื้นแล้ว”

เสียงเลื่อนเปิดม่านสีเบจข้างเตียงดังขึ้น — ฉันจึงนึกขึ้นได้ว่า ตัวเองนอนอยู่บนเตียงพับในห้องฉุกเฉิน —

ชายผิวคล้ำหน้าเข้มคนหนึ่งยื่นหน้าเข้ามา ก่อนจะโน้มร่างสูงโปร่งที่อยู่ในชุดสครับ³ สีเทาลงมาแตะเครื่องมอนิเตอร์

“ขอวัดความดันหน่อยนะ” พูดยังไม่ทันจบปลอกแขนวัดความดันก็พองลมแล้วบีบดันแขนซ้ายของฉันแน่น

“ความดันโลหิต 115/60 ออกซิเจนในเลือด 100 เปอร์เซ็นต์... อิจิฮาระ ตอนนี้ให้ออกซิเจนก็ลิดร”

“สืบท้าลิดร ผ่านหน้ากากนะคะ”

หมอคนนั้นยกหูฟังแพทย์ขึ้นพร้อมส่งสายตาเหมือนขออนุญาตฉันจึงพยักหน้า เขาก็เริ่มฟังเสียงปอด

หูฟังที่สัมผัสหน้าอกและแผ่นหลังนั้นเย็นเฉียบ “ไม่มีเสียงผิดปกติ” เขาพยักหน้าอย่างพอใจ แล้วหันไปมองผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ “ค่อยๆ ดูอาการไป แล้วลดออกซิเจนลงได้เลย หรือจะถอดออกเลยก็ได้”

ไฉะเค พยาบาลสาวรับทราบอย่างสบายๆ ป้ายชื่อที่ติดอยู่กับชุดสครับสีชมพูอ่อนเขียนว่า ‘อิจิฮาระ จิกะ’

ผมดำตัดทรงบ๊อบสั้นดูทะมัดทะแมง ตาชั้นเดียวที่อยู่เหนือหน้ากากมีแววของความเข้มแข็ง เธอดูคล้ายนักรัองสาว ชินะ รังโงะ นิดหน่อย

“เพื่อความแน่ใจ เราตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ให้แล้วนะครับ ไม่พบความผิดปกติทั้งที่สมองและปอด ระดับความเข้มข้นของก๊าซพิษบริเวณบันไดไม่ได้สูงนัก ช่วงเวลาที่ได้รับก๊าซก็ไม่นาน ต้องเรียกว่าหมดสติจากปฏิกิริยาของเส้นประสาทเวกัส⁴ ที่ถูกกระตุ้นด้วยกลิ่นฉุนรุนแรง มากกว่า

³ ชุดยูนิฟอร์มที่บุคลากรทางการแพทย์สวมใส่ขณะปฏิบัติหน้าที่

⁴ เส้นประสาทสมองคู่ที่ 10

จะเป็นการได้รับพิษจากก๊าซนั้นครับ แต่ถ้าตกบันไดลงไปละก็แย่เลย”

นายแพทย์นั่งลงดูข้อมูลในเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ที่โต๊ะคอมพิวเตอร์แบบเคลื่อนที่ พลังอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด บ่ายชื่อที่ทอกเคื่อเขียนว่า โยชิมุระ ยูกิ คงจะเป็นแพทย์แผนกฉุกเฉิน “ปลอดภัยแล้วนะ” เขาพิมพ์เบาๆ แล้วถอนหายใจอย่างโล่งอก

ไม่ได้ยินเสียงเครื่องมอนิเตอร์อื่นอีก ฉันถามขึ้นอย่างกระวนกระวายใจ

“เอ่อ... อาจารย์โยชิมุระคะ คุณทามาจิ เอ่อ... คุณคุโจเป็นอะไรหรือเปล่าคะ แล้วก็อาจารย์คิโนซากิด้วย”

รู้สึกได้ว่าอากาศในห้องเย็นเยือกลงทันที

“ตอนนี้สนใจแค่เรื่องพักฟื้นก็พอนะคะ”

พยาบาลอิชิฮาระที่ยืนอยู่ข้างกันพูดแทรกขึ้นมา

ฉันสบตาโยชิมุระ แวตาคู่นั้นเผยความลังเลเล็กน้อย เขาเหลือบมองอิชิฮาระแวบหนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจยาว

“คุณคุโจเสียชีวิตแล้วครับ”

“ฮะ!”

“หลังประกาศบลูโค้ดเราก็บุกเข้าไปในห้องนอนเซ็น แต่หัวใจและปอดหยุดทำงานแล้ว”

ฉันหุ้อือไปทันที

เสียชีวิตแล้ว เป็นไปได้ยังไง...

“แค้ก แค้ก แค้ก!”

ฉันลืมไปว่านอนอยู่บนเตียง พอพยายามจะลุกขึ้นก็ไถออกมาอย่างแรง

“อ้าว บอกว่าอย่าเพิ่งผีนัง”

“ล้อเล่นหรือเปล่าคะ ก็ฉัน... ฉันเพิ่ง... เพิ่งคุยกับเธอเมื่อไม่กี่นี้เอง”

“ผมได้ยินว่าอาจารย์รู้จักกับเธอ เราทุกคนก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกันละครับ”

เสียงพัดลมระบายอากาศดังอยู่ไกลๆ เสียงดังหึ่งเหมือนเสียงปีกแมลง
ประสานกับเสียง ตี๊ด ตี๊ด ของเครื่องมอนิเตอร์ และตอนนี้มันดังชัดขึ้นมาก

โยชิมุระขอตัวแล้วเดินออกไป แล้วร่างสูงโปร่งร่างหนึ่งเคลื่อนตัวเข้ามา
แทนที่อย่างแผ่วเบาไร้สัมผัสเสียงรวากับเงา

อาจารย์คิโนซากิ — ฉันขยับปากแต่ไม่มีเสียงออกมา พยาบาลอิจิฮาระ
อำนวยความสะดวกให้โดยเปลี่ยนจากหน้ากากออกซิเจนมาเป็นท่อให้
ออกซิเจนทางจมูกแทน ก่อนจะออกจากห้องไปด้วย

“เป็นไงบ้าง”

ฉันเงยหน้าขึ้นมอง กลืนน้ำลายหลายอึกเพื่อให้ชุ่มคอขึ้น

“...อาจารย์คะ... คุณทามาจิ...”

“เสียใจด้วยนะ”

คำนั้นฟังเหมือนคำพิพากษา

ฉันอยากอาเจียน ก่อนจะยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหน้าขณะที่นอน
เอนหลังอยู่บนเตียง น้ำตาไม่ไหล มันกะทันหันเกินไป จนไม่ทันรู้สึกว่าเป็น
เรื่องจริง

“...ทำไม”

ดวงตาสีเทาเข้มเกือบดำคู่นั้นสบตาฉัน “อยากรู้หรือ”

ฉันพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร อาจารย์นั่งลงตรงที่ว่างปลายเตียง
ยกขาขวาวาง ขึ้นไขว่ห้าง มือข้างหนึ่งยกขึ้นแตะคาง

“คุณคุจิ ทามาจิ เพศหญิง อายุสามสิบแปดปี รับแจ้งเหตุเวลา 17.30 น.
มีการประกาศพบผู้ใดที่ อาจารย์โยชิมุระกับคุณอิจิฮาระสวมชุดป้องกัน
เข้าไปในห้องนอนเห็น พบคุณคุจินอนคว่ำอยู่ระหว่างห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
กับห้องอาบน้ำโดยไม่สวมเสื้อผ้า หลังนำตัวเข้าห้องฉุกเฉิน ทุกคนช่วยกัน
ปั๊มหัวใจ แต่น่าเสียดายที่ไม่สามารถกู้ชีวิตไว้ได้ และยืนยันการเสียชีวิต
เวลา 18.15 น.”

คำพูดที่โหดร้ายร้ายยาวจนฉันทนเวียนหัว เหมือนข้อสรุปประวัติการ
รักษาที่ปรากฏในเวชระเบียน

“พบร่างในสถานที่ที่มีอุณหภูมิสูง ดังนั้นการระบุเวลาที่เสียชีวิตอย่าง
แม่นยำจึงเป็นไปได้ยากนอกจากผ่าชันสูตร แต่ถ้าพิจารณาจากครั้งสุดท้าย
ที่พบเห็นขณะมีชีวิต ก็พอคาดได้ว่าเสียชีวิตช่วงสามโมงถึงห้าโมงเย็น
รอยช้ำหลังการตายที่คงอยู่ด้านหน้าตอนที่พบศพ ยังย้ายไปอยู่ด้านหลัง
ทั้งหมดหลังจากทำการกู้ชีพ แถมยังเป็น... สีเขียวด้วย”

“สีเขียวเหวอะ!”

“เป็นลักษณะที่พบมากในช่วงที่การฆ่าตัวตายด้วยก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์
เป็นกระแส โดยใช้ผองอาบน้ำที่มีส่วนผสมของกำมะถันกับน้ำยาทำความสะอาด
สะอาตชนิดกรดไฮโดรคลอริก เรื่องนี้เคยเป็นปัญหาสังคมเมื่อหลายปีมาแล้ว

ก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์จะเข้าสู่ร่างกายผ่านทางเดินหายใจ เข้าไปยังยัง
ไซโทโครมออกซิเดส⁵ ทำให้เกิดความผิดปกติของการหายใจระดับเซลล์
จนเสียชีวิต ฮีโมโกลบินในเลือดทำปฏิกิริยากับไฮโดรเจนซัลไฟด์ และสะท้อน
ให้เห็นสีของซัลโฟฮีโมโกลบิน⁶ ทำให้รอยช้ำมีสีเขียว ส่วนใหญ่จะไม่พบ
ในกรณีเสียชีวิตฉับพลันจากไฮโดรเจนซัลไฟด์ความเข้มข้นสูง แต่มักพบ
ในกรณีที่ศพสัมผัสกับไฮโดรเจนซัลไฟด์เป็นเวลานานหลังเสียชีวิต”

ฉันทนเขินอาย

“พอตำรวจเข้าไปตรวจสอบ พบว่าสวิตช์ทั้งของพัดลมระบายอากาศ
ในห้องออนเซ็นกับสัญญาณเตือนความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์
ในห้องบอยเลอร์ปิดอยู่ทั้งคู่ คนของบริษัททำความสะอาดกลับไปตั้งแต่
ช่วงเช้าแล้ว เลยโทรศัพท์ไปสอบถาม ก็บอกว่าตอนที่ทำความสะอาดเสร็จ
ช่วงสิบเอ็ดโมงยังไม่พบความผิดปกติอะไร การทำความสะอาดห้องอาบน้ำ

⁵ เอนไซม์เชิงซ้อน ทำหน้าที่ในกระบวนการหายใจระดับเซลล์

⁶ อนุพันธ์ของฮีโมโกลบินชนิดหนึ่งที่มีสีเขียว

จะทำกันสองคน มีทั้งพยานและเวลาที่ชัดเจน ตำรวจยังสวมชุดป้องกันเข้าไปตรวจสถานที่เกิดเหตุด้วย แต่ในห้องออนเซ็นไม่พบร่องรอยการฆ่าตัวตาย อย่างพวกขวดเพอร์ริชชีลไฟด์หรือกรดไฮโดรคลอริก ส่วนสาเหตุคงต้องสืบสวนทั้งในแง่อาชญากรรมและอุบัติเหตุนะ”

“แง่อาชญากรรมหมายความว่าไงคะ”

“อาจเป็นการฆาตกรรม”

“อาจารย์จะบอกว่าคุณทามาภิถูกฆาตกรรมหรือคะ”

ฉันรู้ว่าทำหน้าที่ไม่ถูก รู้ตัวเลยว่าพยายามบังคับสีหน้าตัวเองถึงพยายามจะพูดให้นุ่มนวลที่สุด แต่ก็ข่มความโกรธแค้นที่ทั้งอยากร้องไห้ อยากระบายใส่ใครสักคนเอาไว้ไม่อยู่

“เท่าที่ผมคิดนะ ตอนนี้ทุกคนในโรงพยาบาลคงหวังว่าเรื่องนี้จะสรุปว่าเป็น ‘อุบัติเหตุ’”

“หมายความว่ายังไงคะ ทำไมอาจารย์ถึง...”

“ผมว่ามีความเป็นไปได้สูงมากที่จะเป็นการฆาตกรรม”

อาจารย์คิโนซากิพูดอย่างสงบนิ่ง เย็นยะเยือกเหมือนน้ำแข็ง

“อย่างแรกคือความผิดปกติของสถานการณ์ ทั้งที่เรอนัดกับพวกเราไว้แล้ว แต่กลับไปอาบน้ำก่อนถึงเวลานัด มันก็ผิดปกติเกินไป แล้วสวิตช์ทั้งสัญญาณเตือนและพัดลมระบายอากาศของห้องออนเซ็นที่อยู่ในห้องบอยเลอร์ก็ปิดทั้งคู่ นั่นก็แปลกเหมือนกัน

แต่ที่แปลกที่สุดคือ คำให้การของยูมิจิคาว่าที่ดูเหมือนไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ ถ้าคำพูดนั้นเป็นความจริงละก็”

“คำให้การอะไรคะ”

ฉันทวนคำ รู้สึกว่าสมองยังตามไม่ค่อยทัน

“เขาบอกว่า ตอนที่ตามหาคุณคุโจเมื่อกลางวัน ไม่มีป้ายที่เขียนว่า ‘กำลังทำความสะอาด’ ตั้งอยู่หน้าห้องไหนเลย”

พอได้ยิน จันก็นึกออก

“ทำไมป้ายีที่ตอนแรกไม่มี ถึงโผล่มาเมื่อครู่นี้ได้ มาคิดดูแล้วก็มีคำตอบแค่อย่างเดียว

คนที่เอाप้ายีไปตั้ง รู้แล้วว่าชั้นใต้ดินมีอันตรายจากก๊าซพิษ แล้วก็รู้ด้วยว่าคุณคุดใจคงจะเสียชีวิตอยู่ที่นั่น”

จันจุพุดไม่ออก ไม่มีคำใดออกจากปาก แต่จัดการความรู้สึกของตัวเองไม่ได้เลย

“อ้าว อาจารย์คิโนซากิ ขอคุณนะครับที่ช่วยดูแลให้ล่ะครับ”

เสียงผ่านม่านรูดเปิดดังขึ้น ทำให้บทสนทนาหยุดลง แต่ก็ดีที่เข้ามาขัดจังหวะซึ่งกำลังเริ่มอึดอัดพอดี อาจารย์โยชิมุระ แพทย์ฉุกเฉินยังคงจับผ่าน่านไว้ขณะมองมาทางเรา

“เปล่าหรอครับ แค่อยกนินิดหน่อย”

“หายใจเป็นยังงี้บ้าง คุณแล้วไม่เห็นอึดอัดไหม”

คราวนี้ใบหน้าค่อนข้างคล้ำของเขาหันมาทางจัน พอพยักหน้าตอบ เขาก็หันไปมองจอมอนิเตอร์ แล้วเอื้อมมือไปหมุนวาล์วออกซิเจน “ปรับลดลงนะ”

ทันใดนั้น ลมที่เป่าอยู่ที่จมูกก็เบาลง

“ตอนที่หุ่่มจะมีพิธีอำลาสั้นๆ ก็อีกครั้งชั่วโหม่งนะ ออกซิเจนใกล้จะหมดแล้วละ... ตำรวจบอกว่าจะถ้าเป็นไปได้ ก็อยากสอบถามอาจารย์ด้วย จะไปด้วยกันไหม”

จันสูดหายใจลึก เว้นจังหวะครู่หนึ่ง ก่อนตอบตกลง เขาถอนใจเฮือกใหญ่ “ให้ความสำคัญกับอาการตัวเองก่อนนะ ถ้าไม่ไหวก็ยกเลิกการสอบปากคำได้” เขาพุด

เราไปที่ชั้นใต้ดินของอาคารใหม่ พอลงบันไดไปก็จะเป็นโถงลิฟต์ ด้านหน้ามีร้านค้าซึ่งปิดประตูเหล็กอยู่ ข้างร้านมีประตูที่ติดป้ายว่า ‘ไม่มีกิจห้ามเข้า’ และด้านในมีทางเดินโถงภายใต้แสงไฟขาวซีดไร้ชีวิตชีวา

ห้องเก็บศพอยู่ห้องแรกทางขวามือ ทันทีที่เปิดประตูเข้าไป ความเป็นกึ่งปะทะร่าง ห้องที่อยู่ด้านหน้าให้ความรู้สึกเหมือนห้องพักคอย เป็นห้องที่ดูเรียบๆ ด้านในมีประตูเหล็กซึ่งคงไว้สำหรับให้บริษัทจัดงานศพมารับศพออกไป ด้านหลังแผ่นกระจกฝ้าบริเวณส่วนบนของบานประตู มองเห็นหมอกขาวได้แสงไฟเลือนราง ทางด้านขวามีประตูไม้สีขาวสองบาน

มีคนนั่งอยู่บนเก้าอี้พับที่วางเรียงไว้แถวๆ นั้นหลายคน คนที่นั่งเอามืออ้างเครื่องทำความร้อนตรงกลางแถว เงยหน้าขึ้นแล้วมองมาทางเรา

“สวัสดิ์ครับ อาจารย์โยชิมุระ”

คนที่ลุกขึ้นคือยูมิคาว่า

“พวกนี้ใคร”

ชายสวมเสื้อกาวที่นั้งไขว่ห้างอยู่ด้านในถามโยชิมุระด้วยความสงสัย เขามีผมสีน้ำตาลเข้มหวีเสยไปด้านหลัง ดวงตาโต ใบหน้าแบบหนุ่มละติน เจ้าสำอาง อายุประมาณสักสี่สิบ

“อ้อ คุณหมอที่มาช่วยสนับสนุนการแพทย์ในพื้นที่ห่างไกล...”

“คิโนซากิ เคียวสึเกะ อายุรแพทย์โรคทางเดินอาหาร มาจากโรงพยาบาลเฮียวโงะครับ”

“ฮารุตะ เม แพทย์ฝึกหัดปีสองค่ะ”

ฉันแนะนำตัวเมื่อโยชิมุระส่งสายตามา “อ้อ คุณนี่เอง” ว่าแล้ว ‘หนุ่มเจ้าสำอาง’ ก็ยิ้มให้ เขาลุกขึ้นยืนแล้วเดินมา

“ยาชิโระ ไคโกะ เป็นผู้อำนวยความสะดวกที่นี่ครับ พวกคุณเพิ่งลำบากเดินทางมาตั้งไกล กลับต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ ต้องขออภัยจริงๆ ครับ แต่ที่สำคัญคือคุณปลอดภัยแล้ว”

ผู้อำนวยการเหวอ เขายังดูหนุ่มแน่น ยังไม่ทันหายตกใจฉันก็ยื่นมือไปจับมือกับเขาเสียแล้ว ยาชิโระเหลียวไปด้านหลังแล้วถามขึ้น

“อาจารย์โยชิมุระ ตอนนี้เป็นอะไรแล้วไซ้ใหม่”

“อ้อ เอ่อ... เท่าที่ดูตอนนี้นะครับ”

“ทำได้ดีมาก”

ผู้อำนวยการยิ้มอย่างมีเสน่ห์ แล้วตบหลังฉันหนึ่งตูป จากนั้นหันไปจับมืออาจารย์คิโนซากิ “ได้ยินมาว่าการตัดสินใจของอาจารย์ก็แม่นยำมากนี้ ขอขอบคุณนะครับ”

“แต่น่าเศร้าที่มีผู้เสียชีวิตหนึ่งรายนะครับ”

เมื่อมองไปตามเสียงแหบพร่าที่ดังขึ้น ก็เห็นชายผมขาวและหน้าท้องใหญ่ในชุดสูทสีเทาคนหนึ่งนั่งอยู่ โบกน้ำกลมอ้อมไปด้วยเลือดฝาด ชัดกับดวงตาเขียวเล็กเหมือนดวงตาของสัตว์เลื้อยคลาน ประกอบกับสูงที่ดูก็รู้ว่ามีราคา แต่คับจนแทบปริ ทำให้เขาดูมีอำนาจอย่างผู้บริหารระดับสูงของบริษัทใหญ่สักแห่ง

“หวังว่าตอนย้ายโรงพยาบาล ส่วนกลางคงไม่หยิบเรื่องนี้มาเป็นประเด็นนะ”

“ท่านนายกมูรายามะ เรื่องนั้นก็ต้องฟังบาร์มีของท่านแล้วละครับ”

ผู้อำนวยการยาชิโระหันไปทางชายชราพร้อมยิ้มเจื่อน จากคำพูดทำให้รู้ว่า ชายคนนี้คือ ‘นายกเทศมนตรีมูรายามะ’

ประตูเปิดออกอีกครั้ง มีคนทยอยเดินเข้ามา เป็นหญิงร่างท้วมสวมเสื้อแล็บสีขาว สวมแว่นตากกลม ชายหนุ่มผมสั้นน้ำตาลอ่อนในชุดสครับสีกรมท่า พยาบาลอิจิฮาระ และชายหนุ่มร่างเล็กแต่ดูแข็งแรงกำยำในชุดเครื่องแบบตำรวจ

“เริ่มเลยนะ”

เมื่อผู้อำนวยการยาชิโระเอ่ย อิจิฮาระก็เปิดประตูสีขาวออก ขณะเดียวกัน

นั่นควันธูปก็ลอยออกมา เผยให้เห็นภายในห้องเก็บศพ

ภายในห้องขนาดราวสิบตารางเมตร มีแท่นบูชาสี่ขาวดูเรียบๆ หลังแท่นบูชามีเตียงเคลือบย้วยผู้ป่วย และบนเตียงนั้น —

มีร่างผู้เสียชีวิตปิดผนึกไว้ในถุงดูแน่นหนา

“ใช้ถุงบรรจุศพที่เคยใช้กับผู้ป่วยโควิดนะครับ”

โยชิมุระเอ่ย

“ตามปกติ ศพผู้เสียชีวิตจากพิษไฮโดรเจนซัลไฟด์อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่นได้ จึงต้องให้ญาติมารับศพกลับไปโดยเร็ว แต่สภาพอากาศแบบนี้ แม้แต่ตำรวจก็ยังดำเนินการไม่ได้ เลยต้องเก็บรักษาศพไว้ที่นี้ก่อน การอำลาจึงทำได้เพียงเท่านี้ครับ...”

“ผมเข้าใจ ขอขอบคุณมาก... แล้วพ่อแม่ของเธอล่ะ?”

“ดูเหมือนเธอจะไม่ได้ติดต่อกับครอบครัวมานานแล้ว เราหาข้อมูลติดต่อบ้านไม่ได้เลยครับ”

ผู้อำนวยการยาชิโรพยักหน้าเงิบๆ อธิหาระเดินออกไปด้านหน้า ใช้ไฟแช็กด้ามยาวจุดเทียนที่วางอยู่ข้างแท่นบูชา

จากนั้นนายกเทศมนตรีซึ่งเดินเข้าไปในห้องด้วยท่าที่เคร่งขรึมและสำรวจจัดที่สิ้นกระดัง แล้วจุดธูปไหว้

หลังจากผู้อำนวยการยาชิโรกับโยชิมุระไหว้เสร็จแล้ว หญิงสวมแว่นทรงกลมในเสื้อแล็บสีขาว และชายหนุ่มผมสีน้ำตาลก็ตามเข้าไปไหว้ ขณะที่ฉันยืนเหม่อมองภาพนั้น อธิหาระก็เข้ามาสะกิดเบาๆ แล้วฉันให้เดินเข้าไปในห้อง

เร็วแรงที่หายไปในหมด ทั้งที่ห้องนั้นเล็กนิดเดียว แต่ทั้งแท่นบูชาและเตียงที่อยู่ด้านหลังกลับดูห่างไกลอย่างเหลือเชื่อ

ฉันเดินหน้าที่ละก้าวๆ จนไปยืนอยู่หน้าแท่นบูชา แล้วก็เพิ่งสังเกตว่าบริเวณส่วนที่ตรงกับใบหน้าของถุงบรรจุศพทำจากพลาสติกใส ฉันหลับตา

ลงโดยอัตโนมัติ แต่หลังจากลั้งเลพอสมควร ก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง —

ฉันเห็นใบหน้าไว้วิญญาณของคุณทามากิเต็มตา

ได้ยินว่ารอยช้ำบนร่างเป็นสีเขียว แต่ส่วนที่มองเห็นไม่ได้เปลี่ยนสีไป ใบหน้าซีดเผือด ดวงตาภายใต้เปลือกตาที่ผ่นอยู่เล็กน้อยดูว่างเปล่า และแสงอำจน่าใจหาย ผมของเธอยาวกว่าที่จำได้ ผมสีน้ำตาลยาวสยาย กระจายอยู่ภายในถุงห่อศพ

ฉันยกมือปิดปาก ทั้งที่การเป็นแพทย์ฝึกหัดทำให้ฉันได้เห็นศพมานานก่อนแล้ว แต่ครั้งนี้ก็ยิ่งเกินทน นับตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่คนใกล้ตัวเสียชีวิตคือคุณตาที่เฮียวโงะ ตอนฉันอยู่ชั้นประถมหก

ตอนนั้นแม่พูดว่า “คุณตาดูสงบจังเลยนะจ๊ะ”

แต่วันนี้ ฉันไม่มีทางคิดแบบนั้นได้เลย ร่างตรงหน้าไม่เหมือนคนที่จากไปอย่างสงบแม้แต่น้อย ฉันคิดถึงเธอ อยากคุยกับเธอ และคุณทามากิเอง ก็คงรู้สึกเหมือนกัน

มือที่สั่นเทาหยิบรูปขึ้นมามาหนึ่งดอก แล้วจอบปลายเข้ากับเปลวเทียน เกิดเสียงเบาๆ เมื่อรูปติดไฟ คว้นสีเทาขุ่นลอยขึ้นเป็นสาย ฉันสั่นกระดิ่ง แล้วหลับตาลงพร้อมเสียงกังวานก้อง

‘มีความเป็นไปได้สูงมากที่จะเป็นการฆาตกรรม’

จะเป็นจริงอย่างที่อาจารย์คิโนซากิว่าหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันไม่มีวันให้อภัยแน่ ไม่มีวันให้อภัยคนร้ายที่เหยียบย่ำความทรงจำอันอ่อนโยนและสายสัมพันธ์ที่ล้ำค่าในใจฉัน คนที่ฆ่าได้ชนสำคัญของฉัน...

หลังทุกคนอำลาเสร็จ “เฮอะ เคลื่อนย้ายร่างกันได้แล้วละ” ผู้อำนวยการพูดขึ้นอย่างอ่อนล้า

พอสังเกตดีๆ จะเห็นว่าที่ผนังด้านในสุดของห้องเก็บศพ มีช่องประตูขนาดเล็กประมาณเจ็ดสิบเซนติเมตรอยู่ คงจะเชื่อมไปยังห้องเย็น ถุงที่บรรจุร่าง

คุณทามาถูกนำเข้าไปในนั้น การกลับมาพบกันอีกครั้งสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว
พอออกจากห้องเก็บศพกลับมายังห้องด้านหน้า ประตูสีขาวก็ปิดลง

“เกิดเหตุที่ไม่ควรเกิดขึ้นเสียแล้ว อีกไม่นานเราคงต้องยุ่งกับการรับมือ
สื่อมวลชน ทุกคนคงต้องร่วมมือกันทั้งองค์กรให้ผ่านเรื่องนี้ไปให้ได้
เกี่ยวกับอุบัติเหตุครั้งนี้ขออย่าแพร่กระจายออกไป ไม่ว่าจะเป็นการโพสต์ลง
โซเชียลมีเดียหรือเล่าให้คนในครอบครัวฟัง ตกลงไหม”

ผู้อำนวยการยาชิโรสรุปวางแผนกวาดสายตากดดันไปทั่วห้อง แต่
ทันใดนั้นเอง

“เอ่อ... ขออนุญาตครับ”

คนที่เอ่ยขึ้น คือชายหนุ่มในเครื่องแบบตำรวจ เขาหยิบบัตรประจำตัว
เจ้าหน้าที่ขึ้นมาแสดง

“ขอแนะนำตัวอีกครั้งครับ ผมนายสิบตำรวจ มียามะ ทาคาชิ จาก
สถานีตำรวจท้องที่ทะเลสาบซาราคัปโป ผมจะขอสอบถามเหตุการณ์จาก
ทุกท่านในที่นี้เลยได้ไหมครับ”

“จะให้ทุกคนเล่าพร้อมกันที่นี่เลยหรือครับ ทำไมละ”

ผู้อำนวยการยาชิโรขมวดคิ้ว

“ตอนนี้ทั่วซาราคัปโปปกคลุมด้วยหมอกหนาจนเป็นอัมพาตครับ เกิด
อุบัติเหตุขึ้นหลายแห่ง ฝ่ายสืบสวนของสถานียังไม่วางใจว่าจะเดินทางมา
ได้เมื่อไหร่ แน่่อนว่าการสอบปากคำรายบุคคลอย่างเป็นทางการจะมี
เจ้าหน้าที่ในท้องที่มาดำเนินการภายหลัง ทางนั้นขอให้ช่วยเรียงเรียงลำดับ
เหตุการณ์ไว้ก่อน การจับภาพรวมส่วนใหญ่จะง่ายขึ้นถ้าให้แต่ละคนช่วย
เสริมข้อมูล ดีกว่าการสอบถามทีละคนครับ”

ตำรวจหนุ่มยังคงยืนอยู่พร้อมผายมือไปทางเก้าอี้เป็นเชิงว่าให้นั่งลง
ทุกคนมองหน้ากันไปมา ก่อนจะต่างคนต่างนั่งลงที่เก้าอี้ ซึ่งมีเก้าอี้คนเท่า
จำนวนเก้าอี้พอดี

นายตำรวจขอให้แนะนำตัวเรียงลำดับตามเข็มนาฬิกา ผู้อำนวยการ
ยาชิโระจึงเป็นคนนำ

“ยาชิโระ ไคโกะ ผู้อำนวยการและหัวหน้าแผนกศัลยกรรมครับ”

“มูรายามะ โคโซ นายกเทศมนตรีเมืองซาราคัปบุครับ” ชายร่างใหญ่
ผมขาวพูด

“โยชิมูระ ยูกิ หัวหน้าแผนกฉุกเฉินและอายุรกรรมทั่วไปครับ”

“อิจิฮาระ จิกะ หัวหน้าพยาบาลห้องฉุกเฉินค่ะ”

“ยูมิดาวะ ทาคาโอมิ หัวหน้าแผนกธุรการครับ”

จากนั้นฉันกับอาจารย์คิโนซากิก็แนะนำตัวเองสั้นๆ

ตามด้วยชายหนุ่มผมสีน้ำตาลในชุดสครับสีกรมท่า

“นิชิโนะ โชตะ แพทย์เฉพาะทางด้านศัลยกรรมกระดูกปีหนึ่งครับ”

ถ้าเป็นแพทย์เฉพาะทางปีหนึ่ง ก็หมายความว่าจบแพทย์มาแล้ว
สามปี แสดงว่าเป็นรุ่นพี่ฉันอยู่หนึ่งปี

“กอนโด รุกะ จากแผนกเภสัชกรรมค่ะ”

หญิงสาวผมสั้นกลมในเสื้อแล็บสีขาวแนะนำตัวเสียงแหลมว่าชื่อ
กอนโด รุกะ พอได้ยินชื่อก็รู้สึกคล้ายคำว่า ‘กอนโด อิรุกะ’ ที่แปลว่าโลมา
น่ารัก ดูไปแล้วหน้าตาก็คล้ายๆ เสียด้วยสิ

“นอกจากพยาบาลประจำตึกผู้ป่วย ทุกคนอยู่ที่นี้ครบแล้วใช่ไหมครับ”

พอมิยามะถาม ยาชิโระก็เริ่มพูด

“ครับ พอมีคำเตือนว่าจะเกิดหมอก เราก็ให้คนของบริษัททำความสะอาด
กับบริษัทจัดส่งอาหารกลับไปก่อนทันที

เรื่องอาหารของเราใช้ระบบนำอาหารที่ปรุงจากครัวกลางมาอุ่น
ถ้าเตรียมไว้ตั้งแต่เช้า พยาบาลก็จัดการกันเองได้ครับ ดังนั้นคนที่ไม่ได้
อยู่ที่นี่ก็มีแค่พยาบาลประจำตึกผู้ป่วยบนชั้น 2 และชั้น 3 ของอาคารใหม่
รวมแปดคนเท่านั้นเอง”

“คนไข้กี่คนครับ”

“เจ็ดสิบเอ็ดคนครับ”

“โอเคครับ... ถ้าอย่างนั้น ตอนเกิดเหตุ ที่นี่มีคนเจ็ดคนซึ่งอยู่กันตรงนี้ ไม่รวมคุณหมอคิโนซากิกับคุณหมอฮารุตะ แล้วบวกผมกับคุณคุโจเข้าไป ก็เป็นเก้าคน รวมพยาบาลประจำตึกผู้ป่วยอีกแปดคน และผู้ป่วยอีกเจ็ดสิบเอ็ดคน อย่างนั้นสิ...”

นายตำรวจมียามะจดบันทึกลงในสมุดโน้ต แล้วควงปากกาถูกลิ้นในมือไปมา

ฉันใช้เวลานั้นเรียบเรียงชื่อและข้อมูลของทุกคนในหัวอีกครั้ง

อิชิฮาระ พยาบาลห้องฉุกเฉิน

นิชิโนะ แพทย์เฉพาะทางด้านศัลยกรรมกระดูกและข้อ

ยูมิดาวะ แผนกธุรการ

โยชิมุระ แพทย์ฉุกเฉิน

กอนโด แผนกเภสัชกรรม

นายกเทศมนตรีมูรายามะ

ผู้อำนวยการยาชิโระ และมียามะ นายตำรวจ

“วันนี้คุณคุโจมาถึงที่นี่ประมาณกี่โมงครับ”

“เก้าโมงครับ” ยูมิดาวะตอบ “ผมตรวจจากสมุดลงเวลางานแล้ว มั่นใจได้ครับ ตอนนั้นผมเป็นเจ้าหน้าที่เวรแผนกธุรการ กำลังประจำอยู่ที่แผนกธุรการพอดี จู่ๆ เธอก็ปรากฏตัวมาในชุดเครื่องแบบ ทำเอาตกใจหมดเลย”

“เอ๊ะ แล้วคุณไม่รู้เหรอครับ ว่าวันนี้คุณคุโจจะมา แล้วอีกอย่างตอนนั้นคุณยูมิดาวะสวมเสื้อเชิ้ตธรรมดา ไม่ได้ใส่เครื่องแบบนี้ครับ”

“อ้อ จริงๆ นี่ก็เป็นเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ชายครับ เรื่องการติดต่อกับอาจารย์ที่มาช่วยงาน ผมให้คุโจเป็นคนรับผิดชอบทั้งหมด เมื่อเข้ามาถามรายละเอียดอีกครั้ง เธอก็บอกว่า ‘พวกอาจารย์จะมาถึงโรงพยาบาลประมาณ

บายสาม ฉันว่าจะจัดการงานที่เหลือไปเรื่อยๆ ระหว่างรอ ครับ”

เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิด ฉันรีบเสริมข้อมูลขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

“นั่นเป็นการนัดส่วนตัวค่ะ ความจริงฉันรู้จักกับคุณคุุโจมาก่อน ฉันจำชื่อได้ก็เลยเป็นฝ่ายติดต่อไปหา เขาก็คุยกันทางไลน์ค่ะ เธอบอกว่า ‘อุตส่าห์มาทั้งที เดี่ยวจะรออยู่ที่โรงพยาบาลนะ จะเอากุญแจห้องไปให้แล้วก็พาไปส่งที่ห้องพัก ระหว่างนั้นก็จะพาชมเมืองที่ตื่นเขาด้วย...’ นะคะ...”

“เรื่องนั้นเป็นความจริงใช่ไหมครับ”

ผู้อำนวยการยาชิโรเลิกคิ้วขณะถามแทรกขึ้นมาจากด้านข้าง ฉันจึงพยักหน้ายืนยันอีกครั้ง

จากนั้นมียามะก็พูดต่อ

“เข้าใจแล้ว... ถ้างั้น คุณยูมิกาวะ เชิญเล่าต่อได้เลยครับ”

“วันนี้ตอน 11.10 น. มีคำเตือนว่าจะเกิดหมอกหนา แล้วเราก็ประกาศให้ผู้ป่วยนอกทราบตอน 11.15 น.

เป็นเคราะห์ดีในเคราะห์ร้ายเลยละครับ ที่เมื่อสัปดาห์ก่อนเพิ่งมีการระบาดของโควิดกับไข้หวัดใหญ่ในตึกผู้ป่วย เลยเป็นช่วงที่จำกัดการเข้าเยี่ยมพอดี ตอน 11.30 น. คนของบริษัททำความสะอาดกับบริษัทจัดส่งอาหารก็ออกจากโรงพยาบาลไป ส่วนรถบริการรับส่งฟรีเที่ยวสุดท้ายก็ออกไปแล้วเลยไม่มีผู้ป่วยนอกตกค้างครับ”

“อย่างนี้เอง จากนั้นก็ค่อยมานึกถึงพวกผมสินะ”

นายกเทศมนตรีมูรายามะหัวเราะทางจมูก ยูมิกาวะจึงค้อมศีรษะ “ต้องขออภัยเป็นอย่างสูงครับ”

“เอ่อ ที่ว่าค่อยมานึกถึงนี่ หมายความว่ายังไงครับ”

มียามะถาม

“ยูมิกาวะแจ้งผมเรื่องหมอกตอน 11.45 น. นะ” ผู้อำนวยการยาชิโรตอบ

“ผมเข้าใจนะว่าต้องให้ความสำคัญกับผู้ป่วยและเจ้าหน้าที่ก่อน แล้วภูมิภาคะก็พยายามเต็มที่แล้ว ก็แค่นายกเทศมนตรีที่มีภารกิจมากมาย ต้องมาติดอยู่ที่นี่ไปด้วยเท่านั้นเอง”

“อ้อ นั่นเป็นเพราะอุบัติเหตุล่ะครับ”

“อุบัติเหตุอะไรครับ”

อาจารย์คิโนซากิที่เสียบมาตลอดแทรกขึ้น มียามะเกาหัวแก้มแกว่งที่เปลอพูดออกไป

“ตอนเที่ยง ผู้อำนวยการยาชิโระแจ้งเหตุคนถูกรถชนในลานจอดรถของโรงพยาบาลครับ คุณยายคนหนึ่งวิ่งพรวดออกมาตัดหน้ารถที่จะขับออกไป ผมเลยไปตรวจสอบที่เกิดเหตุด้วยตัวเอง”

ผู้อำนวยการยาชิโระทำคอด

“ตอนแรกผมวางแผนจะคุยงานกับท่านนายกเทศมนตรีระหว่างรับประทานอาหารกันในโรงพยาบาล แล้วตอนบ่ายโมงครึ่ง เลขาญกรก็จะขับรถมารับท่านกลับ ถ้าไปนั่งร้านในเมือง เดี่ยวชาวล้อจะแพร่ไปทั่ว แต่พอได้ยินคำเตือนเรื่องหมอกก็เลยเปลี่ยนแผนว่าจะขับรถไปส่งท่านถึงตีนเขาเอง แต่พอรับจะออกรถ ปรากฏว่าเกิดเรื่องจนได้...แน่นอนว่า คุณตรวจสอบแล้วใช่ไหมว่า ผมไม่ได้เป็นฝ่ายผิด”

“ครับ ผมตรวจดูกล้องหน้ารถแล้ว คงเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ”

ผู้อำนวยการยาชิโระดูพอใจกับคำตอบของมียามะ อาจารย์คิโนซากิถามขึ้นอีกครั้ง

“แล้วคุณยายที่ถูกรถชนล่ะครับ”

“ตอนนี้พักรักษาตัวอยู่ที่ตึกใหม่ชั้น 3 นะ”

โยชิมุระเป็นคนตอบ

“ผมตรวจอาการทันทีเลย โชคดีที่มีแค่รอยฟกช้ำเล็กน้อยกับข้อเท้าแพลง ไม่มีอะไรอันตรายถึงชีวิต จะให้กลับบ้านทันทีก็ยั้งได้ แต่จาก

สถานการณ์ก็ให้พักสังเกตอาการหนึ่งคืน แต่ถึงยังไงก็กลับไม่ได้อยู่ดี เพราะหมอกลงหนักขนาดนั้น”

“ถ้าสรุปจากเรื่องทั้งหมด หมายความว่าหมอกลงหลังเกิดอุบัติเหตุไม่นานใช่ไหมครับ”

สายตาของอาจารย์คิโนซากิหันไปทางมียามะ

“ครับ ตั้งแต่ตอนผมไปถึงที่เกิดเหตุประมาณเที่ยงครึ่ง ยังไม่ทันป้ายไ้มงก็ขาวโพลนไปหมดแล้ว”

“ว่าแต่ตอนขับรถมาที่โรงพยาบาล มีรถขับสวนกันบนถนนเลียบหน้าผาบ้างไหมครับ”

“จะว่าไปแล้ว หลังจากสวนกับรถบรรทุกที่ตี้นเขา ผมก็ไม่เห็นรถคันอื่นเลยครับ”

“เดี๋ยวนะ ไหมคุณถึงเป็นฝ่ายสอบปากคำตำรวจไปได้ละ”

นายกเทศมนตรีมูรายามะแทรกขึ้นขณะจ้องอาจารย์คิโนซากิอย่างไม่สบอารมณ์ อาจารย์คิโนซากิก็อยมถอยออกไป

นายตำรวจมียามะจึงรวบรวมสติอีกครั้ง แล้วเกาศีรษะเบาๆ เพื่อปรับสภาพอารมณ์ก่อนจะพูดต่อ

“เอาละ ต่อไปครับ คุณหมอโยชิมุระ การปฐมพยาบาลคุณมินาโมโตะเสร็จน่าจะประมาณก่อนป้ายสองชั่วโมง”

“ครับ ผมตรวจอาการร่วมกับนิชิโนะ แล้วก็อิชิฮาระ”

“ระหว่างนั้น คุณยูมิจิคาวะกับคุณเกดซึกุรูกอนโด ทำอะไรอยู่ครับ”

ยูมิจิคาวะเป็นคนตอบก่อน

“ผมกับคุณคุเอยู่อยู่กับการรับมือเรื่องหมอกครับ วนวายมากที่เดียวละถึงผู้ป่วยนอกจะกลับไปหมดแล้ว แต่รพพยาบาลก็ยังติดต่อเข้ามาไม่พักเลย ถ้าดูประวัติการโทรศัพท์ในเครื่องมือถือของโรงพยาบาลที่ใช้ติดต่อกันภายนอกก็คงจะรู้ นี่ไงครับ”

แนะนำนักเขียน

ยามางุจิ มิโอะ

เกิดที่จังหวัดเฮียวโงะปี 1987 สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโกเบ
ปัจจุบันทำงานเป็นแพทย์ควบคู่ไปกับการเขียนนวนิยาย ปี 2024 เธอได้
เปิดตัวผลงานเรื่อง “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม” หลังจากตีพิมพ์ ผลงาน
ของเธอได้รับการยกย่อง

ชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya Award ครั้งที่ 34

อันดับ 3 Shukan Bunshun Mystery Best 10 ปี 2024

อันดับ 4 Honya Taisho ปี 2025

อันดับ 2 Mystery ga Yomitai ปี 2026

อันดับ 3 Kono Mystery ga Sugoi! ปี 2026

แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์

นักแปลอิสระผู้รักการวาดภาพ ประดิษฐ์ประดอย และการอ่านหนังสือ เรียนภาษาญี่ปุ่นนอกสถานที่ไปเรื่อยตั้งแต่มัธยมต้น และไปสุดที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานแปลเล่มแรกเริ่มต้นจากการนำเสนอต้นฉบับหนังสือแนว How to ที่พบในร้านหนังสือระหว่างเดินทางไปฝึกงานที่ประเทศญี่ปุ่นให้กับสำนักพิมพ์ที่คุ้นเคย ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้อ่านและกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงานแปลหนังสือแนวพัฒนาตนเองและสารคดีมาอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะขยายไปสู่งานแปลอีกหลากหลายประเภท

สำหรับงานวรรณกรรม ความสนใจเกิดขึ้นจากการเติบโตมากับวรรณกรรมแปลภาษาญี่ปุ่นของนักแปลชั้นครูหลายท่าน จึงใฝ่ฝันว่าสักวันหนึ่งจะได้ถ่ายทอดเรื่องราว อารมณ์ และแรงบันดาลใจจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นสู่ผู้อ่านชาวไทย จนได้รับโอกาสจาก สำนักพิมพ์ไดฟูกุ เป็นที่แรกที่ได้แปลงานวรรณกรรม จนขยายไปหลากหลายสำนักในปัจจุบัน ผลงานแปลวรรณกรรมที่ภาคภูมิใจ ได้แก่ “ผีเสื้อย้อมศพ” ของมินาโตะ คานาเอะ และ “หมู่บ้านปีศาจครวญ” ของนากายามะ ชิจิริ

ปัจจุบันยังคงทำงานแปลหนังสืออย่างต่อเนื่อง ทั้งงานวรรณกรรมและสารคดี หากต้องการติดตามผลงานหรือพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับหนังสือและการแปล สามารถติดต่อได้ผ่านช่องทาง LINE id : zuperztar

กรงขังปีศาจขาว

白魔の檻

ยามางุจิ มิโอะ เขียน

กิงดาว ไตรยสุนันท์ แปล

BYAKUMA NO ORI by Mio Yamaguchi Copyright© Mio Yamaguchi 2025

All rights reserved. Original Japanese edition published by Tokyo Sogensha Co., Ltd.

Thai translation rights arranged with Tokyo Sogensha Co., Ltd.

through Lanka Creative Partners Co., Ltd., Tokyo

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0801-5

ยามางุจิ, มิโอะ.

กรงขังปีศาจขาว- กรุงเทพฯ : บ๊อค ไทม์, 2569.

344 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิงดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0801-5

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษ์ธร

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

ศุภณีย์ ศรีมันจู

Bomfha

มาริสสา ซาติยาภา รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัศคนันท์ ชูมนุ่ม

มนัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ๊อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

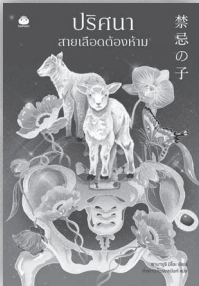
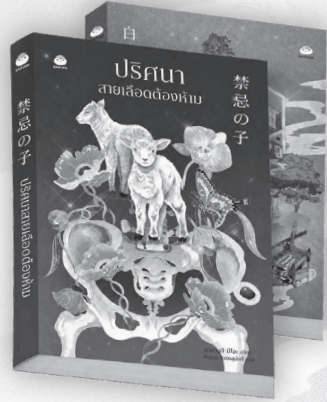
เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

นิยายสืบสวนสอบสวน
X
ปริศนาทางการแพทย์
จากปลายปากกา
แพทย์หญิงเต็มเวลา

ยามางุจิ มิโอะ

1. ปริศนาสายเลือดต้องห้าม

นายแพทย์จุกจิน ทาเคดะ วาดารุ พบศพปริศนาผู้มีใบหน้าเหมือนเขาอย่างกับแกะ ทำให้เขาต้องเข้าไปพัวพันกับความลับที่ซ่อนอยู่ในคลินิกรักษาภาวะมีบุตรยาก และยังต้องเผชิญหน้ากับคดีฆาตกรรมในห้องพิเศษ ทาเคดะและเพื่อนเก่า นายแพทย์ คิโนซากิ ต้องใช้ตรรกะที่เฉียบคมราวมีดผ่าตัดเพื่อผ่าพิสูจน์ความจริง พวกเขาจะใช้การวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์และหลักการพิสูจน์โดยข้อขัดแย้ง (Proof by Contradiction) เพื่อไข “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม” แม้อาจต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัสก็ตาม

2. กรงขังปีศาจขาว

หมอกหนา ศพปริศนา แผ่นดินไหว และก๊าซพิษร้ายแรง...

ฮารุตะ เม และ คิโนซากิ เคียวสึเกะ สองแพทย์หนุ่มสาวติดอยู่ในโรงพยาบาลกลางหุบเขาเมื่อโรงพยาบาลกลายเป็นสถานที่ปิดตาย คดีฆาตกรรมไร้ร่องรอยจึงเปิดฉากขึ้น พร้อมก๊าซพิษร้ายแรงที่รั่วลักท่วมพื้นที่ พวกเขาจะรักษาชีวิตผู้ป่วยอย่างไร... ในเมื่ออากาศหายใจของตัวเองยังถูกนับถอยหลัง ผลงานที่ดีแต่ความจริงอันโหดร้ายของการแพทย์ในพื้นที่ทุรกันดาร... อย่างหมดเปลือก

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

f : DaifukuPUB

@ : daifukupublishing

l : @daifukupublishing

สุดยอดนิยายสืบสวน × การแพทย์ × ภัยพิบัติ

จาก แพทย์หญิง ยามางูจิ มิโอะ

ลำดับที่ 2 ต่อจาก “ปริศนาสายเลือดต้องห้าม”

ผลงานชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya Award ครั้งที่ 34

หมอกหนา ศพปริศนา แผ่นดินไหว และก๊าชพิชร้ายแรง...

ฮารุตะ เม และ คิโนซากิ เคียวสึเกะ สองแพทย์หนุ่มสาวติดอยู่ในโรงพยาบาล

กลางหุบเขาอันห่างไกลของฮอกไกโด

เมื่อโรงพยาบาลกลายเป็นสถานที่ปิดตาย คดีฆาตกรรมไร้ร่องรอยจึงเปิดฉากขึ้น

พร้อมก๊าชพิชร้ายแรงที่กำลังร่ำไห้เข้าปกคลุมพื้นที่

พวกเขาจะตามหาฆาตกร พร้อมย้อนชีวิตตนเองและผู้ป่วยได้อย่างไร...

ในเมื่อแม้แต่อากาศสำหรับหายใจ ยังถูกนับถอยหลัง

ปริศนาในสถานที่ปิดตาย ปะทะโลกของการแพทย์ฉุกเฉิน

และความจริงอันหนักหน่วงของการรักษาชีวิตผู้คนในพื้นที่ห่างไกล

